
CORESI
5
NUVELA
POLIȚISTĂ

Secretar de redacție: Ariel Drăgan
Corectura: Arina Mucenicu

Redacția și administrația:
2200 Brașov, B-dul 15 Noiembrie nr. 3
Telefon: (921)1 48 76 și 1 74 37
Cont virament: 40.72.10.11.38 - B.N. Brașov

CORESI

revistă de literatură

Anul I, numărul 5, august 1990

CUPRINSUL

AGATHA CHRISTIE
(Anglia)

Prima Doamnă a genului polițist, Agatha Christie (1890—1976), ea însăși intrată în legendă, izbutește cu fiecare din creațiile sale — de la schițele de mică întindere: Poirot detectiv (1924), Ogarul morții (1933), *și pînă la cele de proporțiile romanului:* Misterioasa crimă de la Styles *(1920)*, Crima din Orient Express *(1934)*, Moarte pe Nil *(1937)*, Zece negri mititei *(1939)*, O pisică printre porumbei *(1959)*, Crima ascunsă în memorie *(1976) — de-ar fi să amintim doar cîteva titluri din opera-i extrem de prolifică —, să rămînă o permanentă provocare pentru autorul de scrieri polițiste, demonstrîndu-i acestuia, cu argumentele infailibile ale artei desăvîrșite, că a te încumeta să dezlegi enigmele genului „detective" nu este o îndeletnicire deloc ușoară. Iar lecția se predă cu eroi construiți cu exigență, individualizați prin trăsături particulare, surprinși în ipostazele cele mai neașteptate sau, dimpotrivă, în cele mai firești, evoluînd într-un cadru realizat printr-o scenografie fără de cusur, în care detaliul cel mai neînsemnat devine precis și semnificativ, într-o atmosferă în continuă și firească însăilare, pilon de rezistență în ridicarea întregului edificiu, fără de care misterul și suspansul ar fi de neconceput. Dacă eventualul autor este copleșit de povara și riscurile unei astfel de tentative, cititorul însă consumă lectura cu sufletul la gură, fiind răsplătit în eforturile și ambițiile sale de-a se închipui el însuși creatorul paginilor parcurse — acel „top-intelligence" imbatabil în judecățile sale, acționînd cu siguranța și precizia unui super-man —, și se lasă cu deliciu prins, uluit peste măsură, în capcana fascinantă a lecturii de agrement, ce se naște însă din prerogativele artei majore.*

ACCIDENT

— Îți spun eu — e aceeași femeie — nu încape îndoială!

Căpitanul Haydock scrută chipul vehement și fără de astîmpăr al prietenului său, și oftă. Ar fi dorit ca Evans să nu fie așa de categoric și triumfător. De-a lungul unei cariere petrecute pe mare, bătrînul căpitan învățase să lase deoparte lucrurile care nu-l priveau. Amicul său Evans, fost inspector de criminalistică la Scotland Yard, avea însă o altă filosofie. „Acțiune pe baza informațiilor primite" — fusese deviza lui în anii de început, pe care și-o extinse la permanenta descoperire de informații. Inspectorul Evans fusese un ofițer strălucit, veșnic la pîndă, ce-și meritase din plin ascensiunea. Chiar și acum, cînd se pensionase și se retrăsese la țară, în căsuța liniștită pe care și-o visase toată viața, instinctul profesional îi era mereu activ.

— Rar mi se-ntîmplă să mă-nșele memoria, reluă el, mulțumit de sine. Doamna Anthony, bineînțeles că-i doamna Anthony! Cînd ai spus doamna Merrowdene — mi-am dat seama imediat.

Căpitanul Haydock se foi neliniștit. Soții Merrowdene erau vecinii lui cei mai apropiați, și faptul că Evans o identifica pe doamna Merrowdene cu fosta eroină a unui caz celebru, îl întrista peste măsură.

— E mult timp de-atunci, spuse fără vlagă.

— Nouă ani, preciză Evans, mai răspicat ca niciodată. Nouă ani și trei luni. Ți-amintești cazul?

— Oarecum.

— Anthony începuse să se drogheze cu arsenic, continuă Evans, așa că au achitat-o.

— Și de ce nu?

— Absolut corect. Nici un motiv potrivnic. Singurul verdict pe care-l cerea evidența.

— Deci totu-i în regulă, spuse Haydock. Nu văd de ce ne mai agităm.

— Da' cine se-agită?

— Credeam că tu.

— Da' deloc.

— Cazul e încheiat și clasat, conchise Căpitanul. Dacă doamna Merrowdene a avut ghinionul, într-un moment al vieții ei să fie judecată și achitată de crimă...

— N-aș considera un ghinion să fii achitat, spuse Evans.

— Știi bine ce vreau să zic, se enervă Căpitanul Haydock. Dacă biata femeie a ieșit cu bine din experiența aceea groaznică nu-i treaba noastră să ne amestecăm, nu-i așa?

Evans nu răspunse.

— Haide, Evans. Femeia era nevinovată — tocmai tu ai spus-o.

— N-am spus că era nevinovată. Am spus că a fost achitată.

— E același lucru.

— Nu tocmai.

Căpitanul Haydock, ce începuse să-și lovească ușor pipa de marginea scaunului, se opri brusc și se ridică în picioare, vădit tulburat.

— Ei, na, chiar așa crezi? Crezi că nu era nevinovată?

— N-aș zice tocmai așa. Pur și simplu, nu știu. Anthony se droga cu arsenic. I-l procura nevastă-sa. Într-o zi, din greșeală, a luat prea mult. A cui să fi fost vina? A lui sau a nevestii-sii? Nimeni n-a putut spune, și completul de judecată a achitat-o din lipsă de probe. Totul e foarte corect și nu găsesc nici o hibă. Și totuși mi-ar place să știu.

Căpitanul Haydock își concentră atenția asupra pipei.

— Ei, spuse liniștit, nu-i treaba noastră.

— Nu sînt prea convins.

— Bine, dar...

— Ascultă-mă o clipă. Omul ăsta, Merrowdone, aseară, în laborator, făcîndu-și de lucru cu testele — îți amintești...

— Da. A pomenit de testul lui Marsh pentru arsenic.[1] Zicea că știi despre ce e vorba și a chicotit pe înfundate. N-ar fi scos o vorbă dacă s-ar fi gîndit o clipă că...

Evans îl întrerupse.

— Adică n-ar fi spus nimic dacă ar fi știut. Sînt căsătoriți de cît timp — șase ani, parcă așa mi-ai spus? Pun pariu pe orice că nici nu-i trece prin minte că nevastă-sa e celebra doamnă Anthony.

— Și precis n-o va ști de la mine, spuse Căpitanul Haydock, cît se poate de ferm.

Evans nu-i dădu atenție și continuă.

— M-ai întrerupt. După testul lui Marsh, Merrowdone a încălzit o substanță într-o eprubetă, a dizolvat în apă reziduul metalic și apoi l-a precipitat prin adaos de nitrat de argint. Acesta era un test pentru cloruri. Un test modest și corect. Dar s-a nimerit să citesc aceste cuvinte într-o carte ce stătea deschisă pe masă: H_2SO_4 descompune clorurile prin degajare de CL_{204}. Prin încălzire se produc explozii violente, și prin urmare amestecul trebuie ținut la rece și folosit numai în cantități foarte reduse.

Haydock se uită țintă la prietenul său.

[1] *Testul lui Marsh pentru arsenic = un test foarte fin de detectare a arsenicului, folosit în criminalistică (n.t.)*

— Şi ce-i cu asta?
— Păi, uite. Şi noi folosim în meseria noastră teste — teste pentru crimă. Adunăm faptele, le cîntărim, decantăm reziduurile cînd cumpănim prejudiciile şi confuzia mărturiilor. Dar mai există şi un alt test pentru crimă — unul extrem de precis, dar cam — periculos! Un criminal rareori se mulţumeşte doar cu o singură crimă. Acordă-i timp şi încredere şi va mai comite una. L-ai înhăţat pe soţ — şi-a ucis nevasta sau nu? Dracu' nu pare a fi atît de negru. Şi-atunci îi scormoneşti trecutul — iar dacă descoperi mai multe neveste, şi că toate au murit destul de bizar — atunci eşti sigur! Nu vorbesc din punct de vedere legal, mă-nţelegi. Mă refer la certitudinea morală. Odată ce ştii, poţi merge înainte, căutînd dovezi.
— Şi?
— Ai să-nţelegi imediat. Totul e perfect dacă există un trecut de cercetat. Dar să presupunem că prinzi criminalul la prima lui crimă. Atunci la testul ăsta nu va reacţiona nicicum. Dar să luăm prizonierul achitat — reluîndu-şi viaţa sub un alt nume. Va repeta sau nu va repeta crima?
— Sinistră idee.
— Încă mai susţii că nu e treaba noastră?
— Bineînţeles. N-ai nici un motiv să crezi că doamna Merrowdene ar fi altceva decît o femeie nevinovată.
Fostul Inspector tăcu o clipă. Apoi rosti încet.
— Ţi-am spus că i-am cercetat trecutul şi că n-am găsit nimic. Dar nu-i tocmai adevărat. A existat un tată vitreg. Adolescentă fiind, de optsprezece ani, îi picase cu tronc un tînăr — iar tatăl vitreg îşi exercita autoritatea ţinîndu-i despărţiţi. Într-o zi, ea şi cu tatăl ei vitreg se plimbau pe o porţiune foarte periculoasă a falezei. S-a produs un accident — tatăl vitreg a păşit prea aproape de margine, a alunecat şi s-a prăbuşit în gol. Evident, a murit.
— Doar nu crezi că...
— A fost un accident, desigur. Un simplu accident! Şi doza depăşită de arsenic a lui Anthony a fost un accident. Nici n-ar mai fi fost judecată, dacă primul accident ar fi răsuflat pe undeva. Ascultă-mă ce-ţi spun eu, Haydock, cîtă vreme avem de-a face cu femeia asta, mie- teamă de un nou accident!
Bătrînul Căpitan ridică din umeri.
— Nu văd cum l-ai putea preveni.
— Nici eu, spuse Evans mîhnit.
— Eu aş lăsa totul baltă, zise Căpitanul Haydock. Nu iese nimic bun dacă te amesteci în treburile altora.
Dar sfatul îl lăsă rece pe fostul Inspector. Era un om răbdător, dar hotărît. Luîndu-şi rămas-bun de la prietenul său, hoinări prin sat, răsucindu-şi în minte posibilităţile unei acţiuni eficiente.

Intrînd în oficiul poştal să cumpere nişte timbre , se ciocni de obiectul frămîntărilor sale, George Marrowdene. Fostul profesor de chimie era un bărbat mărunţel, visător, cu purtări alese, întotdeauna amabil şi veşnic distrat. Îl recunoscu pe Inspector şi-l salută prietenos, aplecîndu-se să-şi recupereze scrisorile pe care în urma ciocnirii le scăpă pe jos. Evans se aplecă şi el, şi, mai iute în mişcări decît celălalt, le apucă primul, şi le înmînă proprietarului cu scuzele de rigoare.
În timp ce făcu asta, îşi aruncă ochii pe ele — adresa îi reînnoi brusc totate suspiciunile. Purta numele unei bine-cunoscute companii de asigurări.
Mintea îi funcţionă rapid. Inocentul George Merrowdone nici n-apucă să-şi dea seama cum se făcu de el şi fostul Inspector se plimbau împreună prin sat, şi cu atît mai puţin ar fi putut să spună cum de ajunseseră să vorbească despre asigurarea pe viaţă.
Evans nu întîmpină nici o dificultate în a-şi atinge scopul. Merrowdene îi mărturisi de la sine că tocmai încheiase o asigurare pe viaţă spre binele soţiei, şi-i ceru lui Evans părerea despre compania respectivă.
— Am făcut nişte investiţii nu prea înţelepte, îi explică el, şi ca urmare, mi-a scăzut venitul. Dacă ar fi să mi se întîmple ceva, soţia mea ar rămîne într-o situaţie foarte critică. Această asigurare va remedia lucrurile.
— Şi n-a avut nimic de obiectat? întrebă Evans ca din întîmplare. Unele soţii sînt împotrivă. Că aduce ghinion... lucruri de genul ăsta.
— O, Margaret este extrem de practică, spuse Merrowdene zîmbind. Deloc superstiţioasă. De fapt, cred că iniţial a fost ideea ei. Nu-i plăcea să mă vadă aşa de îngrijorat.
Evans află exact ceea ce dorise. Îl părăsi pe Merrowdene la scurt timp după aceea, buzele rămînîndu-i strînse într-un rictus sălbatic. Domnul Anthony îşi asigurase viaţa în folosul soţiei cu cîteva săptămîni înainte de moarte.
Obişnuit să se bazeze pe propriile-i instincte, nu mai avea acum nici un dubiu. Dar cum să acţioneze era însă altă problemă. Dorea nu să-l prindă pe criminal asupra faptului, ci să prevină o crimă, iar acest lucru era cu totul altceva şi se dovedea extrem de dificil.
Toată ziua rămase cufundat pe gînduri. În după-amiaza aceea se ţinea Serbarea Ligii Primulei, organizată pe domeniile moşierului din localitate. Se alătură şi el participanţilor, plătind un penny la tombolă, încercînd să ghicească greutatea unui porc şi trăgînd la tirul nucilor de cocos, fără însă ca privirea abstractă, concentrată să i se şteargă de pe chip. Cheltui chiar o jumătate de coroană la Zara, Ghicitoarea în Cristal, rîzîndu-şi

puțin de sine însuși, și amintindu-și de propriile-i acțiuni împotriva prezicătorilor de noroc de pe vremea serviciului.

Nu prea dădea mare importanță descîntecului, vocii ei monotone, pînă cînd în cele din urmă sfîrșitul unei fraze îi reținu atenția.

— ... și vei fi în foarte scurt timp — foarte scurt timp într-adevăr — amestecat într-o chestiune de loterie: viață sau moarte.

— Cum?... Cum adică? o întrebă brutal.

—Trebuie să fii foarte atent — foarte, foarte atent. Dacă faci o greșeală, cea mai mică greșeală...

— Ei?

Ghicitoarea tremură. Inspectorul Evans știa că totul era absurd, și totuși se simțea impresionat.

— Te previn — nu trebuie să faci nici o greșeală. În caz contrar, văd totul foarte clar — moarte!

Ciudat, al naibii de ciudat! Moarte. Să mă lămurească!

— Dacă fac o greșeală va surveni moartea? Asta vrei să spui?

— Da.

— Așa stînd lucrurile, continuă Evans, ridicîndu-se în picioare și dîndu-i o jumătate de coroană, n-am voie să fac nici o greșeală, nu-i așa?

Rosti întrebarea fără dificultate, dar cînd ieși din cort i se încleștă maxilarul. Ușor de spus, dar mai greu de făcut. Nici cel mai mic pas greșit. O viață, o viață prețioasă depindea de el.

Și nu exista nimeni care să-l ajute. Privi în depărtare, la silueta prietenului său Haydock. Nici o speranță de ajutor. Deviza lui era „Lasă lucrurile-n pace". Și nu ajuta la nimic.

Haydock discuta cu o doamnă. Ea se îndepărtă de el și veni spre Evans. Inspectorul o recunoscu deîndată. Era doamna Merrowdene. Ceva îl determină să-i iasă imediat în întîmpinare.

Doamna Merrowdene era o femeie arătoasă. Cu o frunte largă, senină, ochi căprui foarte frumoși și o mînă liniștită. Avea înfățișarea unei Madone italiene, pe care și-o accentua despărțindu-și părul printr-o cărare la mijloc și lăsîndu-l să-i acopere urechile. Avea o voce profundă, ușor adormită.

Îi zîmbi lui Evans, un zîmbet mulțumit, îmbietor.

— Mi-am imaginat că sînteți dumneavoastră, doamnă Anthony — adică doamnă Merrowdene, se corectă el abil.

Făcu gafa intenționat, urmărind-o atent, fără a se trăda însă.

Văzu cum i se lărgesc ochii, auzi cum i se accelerează respirația. Dar privirea nu i se tulbură. Rămase limpede și mîndră.

— Îl căutam pe soțul meu, spuse ea încet. L-ați văzut pe undeva?

— Era în direcția aceea cînd l-am zărit ultima oară.

Porniră alături în direcția indicată, sporovăind agreabil. Inspectorul simți cum îi crește admirația. Ce femeie! Ce stăpînire de sine! Ce ținută minunată! O femeie remarcabilă — dar și foarte periculoasă. Era absolut convins — foarte periculoasă.

Încă se mai simțea neliniștit, deși era satisfăcut de primul pas. O lăsase să știe că a recunoscut-o. Asta o va pune în gardă. Nu va îndrăzni să întreprindă nimic pripit. Problema era Merrowdene. Dacă ar putea fi prevenit...

Îl găsiră contemplînd atent o păpușă de porțelan pe care o cîștigase la tombolă. Soția îi propuse să meargă acasă și el încuviință imediat. Doamna Merrowdene se întoarse spre Inspector.

— Nu vreți să veniți cu noi și să stăm tihniți la o ceașcă de ceai, domnule Evans?

Se ghicea oare o vagă provocare în glasul ei? Fu de părere că da.

— Mulțumesc, doamnă Merrowdene. Mi-ar face mare plăcere.

Merseră împreună, discutînd lucruri mărunte și plăcute. Soarele strălucea, adia o briză ușoară, totul în jur era încîntător și firesc.

Fata era plecată la Serbare, explică doamna Merrowdene cînd ajunseră la fermecătoarea căsuță de modă veche. Intră în camera ei să-și scoată pălăria, apoi se întoarse să pregătească ceaiul. Puse ibricul să fiarbă pe o mică lampă de argint, iar de pe o policioară de lîngă șemineu luă trei boluri micuțe și farfurioare.

— Avem un ceai chinezesc foarte deosebit, explică ea. Și întotdeauna îl bem în stil chinezesc — din boluri, nu din cești.

Se întrerupse brusc, cercetă un bol și-l schimbă cu altul, exclamînd supărată.

— George — e îngrozitor ce faci. Iar ai folosit bolurile astea.

— Îmi pare rău, dragă, se scuză rugător profesorul. Au așa o mărime potrivită. Cele pe care le-am comandat n-au sosit încă.

— Într-o bună zi o să ne otrăvești pe toți, îi răspunse soția, pe jumătate în glumă. Știi că Marry le găsește în laborator și le aduce înapoi aici fără să se obosească niciodată să le spele dacă nu sînt mînjite vizibil. Mai zilele trecute ai folosit unul pentru cianură de potasiu. Zău, George, e cumplit de periculos.

Merrowdene se arătă iritat.

— Nu-i treabă lui Marry să mute lucrurile din laborator. N-are voie să se atingă de nimic.

— Dar de multe ori ne lăsăm acolo ceștile după ce ne bem ceaiul. Cum vrei să-și dea seama? Fii rezonabil, dragă.

Profesorul intră în laborator bombănind, și, cu un zîmbet relaxat, doamna Merrowdene turnă apa clocotită peste frunzele de ceai, stingînd apoi micuța lampă de argint.

Evans era derutat. Un licăr îi străfulgeră mintea. Dintr-un motiv sau altul, doamna Merrowdene pornise jocul cu cărțile pe față. Asta să fie „accidentul"? Dădea totul în vileag în mod deliberat, ca să aibă la-ndemînă un alibi? Astfel ca într-o bună zi, cînd se va întîmpla „accidentul" să fie silit să depună mărturie în favoarea sa? Stupid din partea ei dacă-i așa, căci mai întîi...

I se curmă răsuflarea. Doamna Merrowdene turnă ceaiul în cele trei boluri. Așeză unul în fața lui, unul în fața ei și pe unul îl puse pe măsuța de lîngă scaunul în care stătea de obicei soțul ei; iar cînd îl așeză pe acesta din urmă, un zîmbet ciudat îi arcui buzele. Zîmbetul, și nu altceva, o dădu de gol.

Inspectorul era perfect lămurit!

Remarcabilă femeie — și ce periculoasă! Fără să aștepte — fără pregătiri. În după-amiaza asta — chiar în după-amiaza asta — cu el prezent ca martor. Cutezanța asta îi tăia respirația.

Era deșteaptă — al naibii de deșteaptă. El n-ar fi în stare să dovedească nimic. Conta pe faptul că el n-ar fi putut-o suspecta — pur și simplu pentru că era *prea devreme*. O femeie gîndind și acționînd uluitor de rapid.

Respiră adînc și se aplecă spre ea.

— Doamnă Merrowdene, sînt un om cu fantezii ciudate. Sînteți atît de amabilă, vă rog, să mă lăsați să-mi satisfac un capriciu?

Îl privi întrebător, dar fără suspiciune.

Inspectorul se ridică, luă bolul din fața ei și-l înlocui cu bolul de pe măsuța domnului Merrowdene.

— Aș vrea să vă văd bînd din bolul acesta.

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui. Erau fermi, de nepătruns. Culoarea îi pierea încet din obraji.

Întinse mîna și ridică bolul. El își ținu respirația.

Și dacă greșeala se săvîrșise?

Duse bolul la buze — și-n ultimul moment, scuturată de un fior, se aplecă în față și-i vărsă repede conținutul peste feriga din ghiveci. Se rezemă apoi de spătarul scaunului și-l privi sfidătoare.

Inspectorul respiră ușurat și-și reluă locul.

— Ei bine? rosti ea.

Glasul i se schimbase. Era ușor insolent — batjocoritor.

Inspectorul îi răspunse grav, aproape șoptit.

— Sînteți o femeie foarte deșteaptă, doamnă Merrowdene. Cred că ne putem înțelege. Nu trebuie să mai existe nici un bis. Pricepeți ce vreau să spun?

— Pricep.

Vocea-i răsuna egală, lipsită de expresie. El dădu din cap, satisfăcut. Era o femeie deșteaptă și nu dorea să fie spînzurată.

— Viață lungă dumneavoastră și soțului dumneavoastră, spuse el cu subînțeles, și-și duse bolul la buze.

În secunda următoare, fața i se schimbă. Se contorsionă oribil — încercă să se ridice — să strige. Trupul îi înțepeni — chipul căpătă o culoare sîngerie. Căzu pe spate, lăbărțîndu-se pe scaun — picioarele îi zvîcneau convulsiv.

Doamna Merrowdene se aplecă înainte, pironindu-l cu privirea. Un zîmbet vag îi arcuia buzele. Începu să-i vorbească — șoptit, delicat.

— Ați făcut o greșeală, domnule Evans. Ați crezut că vreau să-l omor pe George. Cît de stupid din partea dumneavoastră — cît de stupid.

Mai zăbovi o clipă, uitîndu-se la cadavru, al treilea bărbat care amenințase să-i ațină calea și s-o separe de omul pe care-l iubea.

Zîmbetul i se lărgi. Arăta mai mult ca oricînd ca o Madonă. Apoi, cu voce ridicată, strigă:

— George — George! Vino odată! Mi-e teamă că s-a petrecut cel mai groaznic accident. Bietul domn Evans...

Prezentare și traducere din limba engleză
de VIORICA MIRCEA

PETRU IDRICEANU

Era de aşteptat ca îndelungata experienţă de realizator de emisiune la Radiodifuziunea Română, contactul permanent şi nemijlocit cu realitatea imediată, inevstigată cu amănunţime în toate aspectele ei — plăcute sau mai puţin plăcute — să-i ofere lui Petru Idriceanu (n. 1939) privilegiul aflat nu tocmai la îndemîna oricui de a acumula un material substanţial pentru a transpune mai tîrziu în ficţiune caleidoscopul multicolor al vieţii cotidiene, cu oameni obişnuiţi trăind întîmplări obişnuite sau, cei mai norocoşi, aventuri spectaculoase, căci derularea anodină a vieţii de fiecare zi nu exclude imprevizibilul, surpriza, farsa chiar. Zîmbetul se împleteşte cu grimasa dezamăgirii, hazul cu lacrima deznădejdii, într-o abordare detaşat ironică şi autoironică a existenţei. Trecerea spre nuvela şi romanul poliţist se face deci firesc, sporul de senzaţional reintrînd pe orbita verosimilului obligatoriu literaturii de calitate.

Menţionăm dintre volumele publicate: Revelion pe malul lacului *(1981),* Zîmbete de circumstanţă *(1982),* Viraj pe două roţi *(1984),* Întîmplări pentru vacanţă *(1989).* (Viorica Mircea)

DACĂ PUTEŢI SĂ MĂ CREDEŢI...

Domnule anchetator, poate ar trebui să încep prin a vă mărturisi cîteva lucruri despre mine...

Privirea-i nu spune nimic. Cel mult, mie care sînt un hipersensibil, poate să-mi dea a înţelege ori că nu-l interesează, ori că ştie totul despre mine. Mi s-a mai întîmplat deseori. Dădeam să mă legitimez şi mi se spunea „Nu-i nevoie, vă cunoaştem."

De unde mă cunosc?! Nu sînt o celebritate, n-am zîmbit pe ecranele televizoarelor, mi-a mai apărut numele rar prin cîte o publicaţie dar... de-aici şi pînă la... Mai ales că numele

meu nici nu e prea original... În sfîrșit. Înclin să cred că bărbatul din fața mea, un ins masiv cu o figură care nu exprimă nimic — de! antrenamentul! —, are chef de mine cum aș avea eu să mă înham de unul singur să sap canalul București—Dunăre. M-a primit numai pentru că a intervenit... Nu! Nu o cunoștință apropiată, ci un om pe care l-am cunoscut cu totul întîmplător, la coadă la benzină, și cu care am făcut schimb de telefoane într-o doară. Te descurci mult mai ușor în fața unui necunoscut. Cunoașteți stilul... Pînă îți vine rîndul, mai schimbi o vorbă cu unul, cu altul... Cineva aruncă o vorbă... Altul i! contrazice... După ce se îndepărtează, altcineva subliniază plin de subînțelesuri, „Hai, dom'le, cu cine crede dînsul că stă de vorbă?! Mai știm și noi cîte ceva..." și așa mai departe. De la o asemenea discuție, rămînînd singur cu personajul amintit mai sus, un bărbat cu alură sportivă, prezență agreabilă, stil apropiat încît îți deschideai sufletul una-două, m-am pomenit declarînd că aș dori să mă consult cu cineva de specialitate într-o problemă care depășea cadrul obișnuit al existenței mele. Pentru că o existență obișnuită ca a mea nu se poate desfășura decît într-un cadru extrem de obișnuit. De aceea, telefonul ce l-am primit chiar a doua zi: „Vă amintiți, ne-am cunoscut ieri la benzină... În problema aceea a dumneavoastră... Sînteți așteptat la ora cutare, la camera cutare... Nu! Pe strada cutare... Nu întrebați de nimeni! Fiți punctual și vor ști dumnealor despre ce e vorba... Succes!" ... telefonul spuneam, m-a lăsat perplex, dar era prea tîrziu pentru a mai da îndărăt și, mai apoi, eram și supravoltat de cele întîmplate! Pierdusem o săptămînă în investigații pe cont propriu, rămase fără nici cel mai mic rezultat, ba poate chiar cumulînd semne de întrebare cu duiumul, ceea ce mă determinase, de altfel, să consider de datoria mea să apelez la... specialiști!

Ca atare, fără a-mi mai pune vreo întrebare, la ora fixată, m-am prezentat la adresa indicată, la camera respectivă, — culmea, la intrare, la încercarea mea de a da o explicație, mi s-a spus scurt: „Poftiți-poftiți" — am bătut în ușă, și deși nu s-a auzit nici o invitație, am apăsat pe clanță, am deschis și am intrat. La o masă simplă, cu un singur scaun în față, se afla insul care și acum se află în fața mea, am zis „Bună ziua", mi-a răspuns imperceptibil din cap, mi-a arătat cu mîna scaunul din fața mesei, am luat loc, i-am zis cine sînt, adică mai degrabă am încercat să-i zic, a dat din cap în semn că, probabil, știe și, privindu-mă fix, mi-a dat mai departe a înțelege că așteaptă să-mi descarc sacul. L-am întrebat dacă pot aprinde o țigară, eram ușor derutat, a aprobat tot printr-un semn din cap și... am început...

Domnule anchetator...!

Cum naiba să-i zic altfel că nici nu s-a prezentat, putea și dînsul să zică un nume acolo, tot nu l-aș fi crezut, dar așa... în fața unui necunoscut care nu întreprinde nimic pentru a-ți ușura sarcina... cumplită situație, dar dacă am intrat în horă trebuie să joc! Pot să-i spun „Mă scuzați, m-am răzgîndit, considerați că nici n-am trecut pe-aici?!" ... Poate se supără și... Hai, mai bine să încerc să-i expun cazul meu... Cît aprind țigara îmi zic: Scurt, concis, la obiect! Altfel ăsta mă dă pe ușă afară!

Domnule anchetator, laconismul dumneavoastră îmi dă de înțeles că trebuie să intru cît mai rapid posibil în subiect, totuși nu mă pot abține să vă spun că...

Aceeași mască impenetrabilă, aceeași lipsă de reacție.

— Uitați-vă ce e, domnule dragă, mă întreb dacă e cazul să vă povestesc despre ce e vorba dar, cu toate că nu mă încurajați deloc, am să vă spun că deși sînt un mare consumator de romane și polițiste și de spionaj, pînă la vîrsta asta, și bănuiesc că știți și ce vîrstă am, n-am avut parte nici de un simulacru de aventură, țin să vă precizez că nu sînt mitoman, nu doresc să-mi rezolv vreun complex psihic, și nici nu mă aflu aici ca să vă răpesc timpul. Deci! Acum o **săptămînă**, am plecat dis-de-dimineață să-mi duc familia la mare. De cîțiva ani buni, ăsta-i procedeul! Plec dimineața, îmi las soția și copiii la hotel și pînă seara sînt îndărăt pentru simplul motiv că de vreo zece ani n-am mai reușit să-mi fac și eu nu un concediu întreg, dar nici măcar 10 zile... Ăsta-i specificul muncii mele și obiceiul instaurat la noi... Dacă vrei, poți pleca și un an unde vezi cu ochii, dar să-ți lași treaba făcută... Uite că eu nu reușesc, așa că stau lipit de program și... Mă rog, nu vă interesează, sînt convins. Deci, am ajuns, am mîncat un sandviș, am băut un pahar cu apă minerală și i-am dat bice să ajung la București că mie nu-mi place să conduc pe întuneric. Ce să vă spun, de-abia ieșisem din Constanța și dau peste un baraj... Actele la control! Prezint actele și... dintr-o dată simt o prezență în spatele meu: „Mergeți la București?! Puteți să mă luați și pe mine?!" ... Autorul întrebării, un bărbat destul de tînăr, sub 40 de ani, îmbrăcat sportiv, simpatic, voce plăcută. „Băieții" îmi dau actele rapid înapoi, ne urcăm în mașină, eu chiar bucurîndu-mă că am cu cine schimba o vorbă pînă acasă...

Și fiindcă veni vorba de „vorbă", companionul meu de drum se dovedește foarte volubil, mă tratează cu un kent, în trei minute află și cine sînt, unde lucrez, ce-am căutat la Constanța, cîți copii am și ce-am mîncat în ziua respectivă... Nici

nu mi-a trecut prin cap să-i „întorc vizita", preocupat mai mult de întîmplarea cu „barajul".

Ce s-a întîmplat?! îl chestionez eu. De ce m-au controlat?! Cum, nu știți?!... Un grup înarmat a trecut granița în forță...

Bine, dar ce-au avut cu mine?! Mașină cu număr românesc, român neaoș...

Se pare c-au pus mîna pe cîteva autoturisme românești... Și dumneavoastră cu barbă, cu ochelarii ăștia... Cam dați impresia că sînteți...

I-auzi, rîd eu! Să fiu luat drept... ha-ha! Nostim!

Nu-i nostim de loc, că dacă nu opreați... băieții au ordin să tragă...

Ufff! continui eu pus pe glumă, însoțitorul meu e un ins atît de simpatic, am scăpat și de data asta...

Nu rîdeți! Cine știe de unde poate sări iepurele! mă privește el zîmbitor, și deodată un fior îmi trece pe șira spinării. Ei, nu fi ipohondru, mă îndemn eu singur, băiatul ăsta nu constituie nici un pericol... A ieșit dintre „ei", probabil la un semn al lui mi-au restituit atît de rapid actele, s-o fi grăbind și el s-ajungă acasă... Dimpotrivă, trebuie să mă simt în siguranță cu el dacă, Doamne ferește, îmi iese în cale vreun...

Domnule dragă, îi spun eu, dacă pînă la vîrsta asta n-am trăit în chip periculos, n-o să mi se întîmple tocmai acum! Cu niște ani în urmă mai puteam să dau și eu un pumn, mai știam și eu niște rudimente de arte marțiale, mai eram în stare să alerg o mie de metri fără să pic în nas! Acum, dacă mă atacă cineva, mă așez jos și aștept desnodămîntul. La 40 de țigări pe zi, după ce urc un etaj gîfîi o oră!

Nu vorbiți așa, îmi replică tovarășul de drum. Nu știți de ce este în stare omul în anumite situații. Un puseu de adrenalină face dintr-un David un Goliath. Și nu cred eu că dumneavoastră ați trecut prin viață chiar așa... fără să „frolați" aventura. Am remarcat ce stăpînire de sine ați avut cînd ați oprit la baraj...

V-am mai spus că sînt hipersensibil! Uite, dom'le, vrea să mă flateze cu orice chip! Mare scofală, n-am tresărit cînd m-au oprit la baraj! Păi de cîte ori m-au oprit pe mine agenții de circulație de cînd am permis de conducere, am ajuns nici să nu clipesc chiar dacă treaba asta s-ar petrece pentru că am tăiat calea unui echipaj... Am greșit, am greșit! Îmi recunosc vina, nu fac scandal, stau în banca mea și, în general, „băieții" mă lasă în plata Domnului!

Vedeți! V-am spus eu că aveți nervi de oțel! Altul s-ar pierde, ar apela la fel de fel de subterfugii... Sînteți foarte

echilibrat și de asta, cred eu, ați trăit multe la viața dumneavoastră. Numai că le-ați tratat pe toate cu simțul măsurii, fără a hiperboliza...

Ce i-o fi venit, fratele meu?!... Ascultă, domnule, nu contest că prin tinerețele mele mi s-a mai întîmplat să fiu agresat de cîte un maidanagiu, uneori noaptea tîrziu, ieșeam de la vreun restaurant, ne mai așteptau diverși inși puși pe harțag, dar „în ultimele decenii ale existenței mele" îți dai seama că evitam cît puteam asemenea situații. Om însurat, copii, cum să te duci cu un ochi vînăt la servici, ce-ar fi spus șefii, colegii?! „Am luat apărarea unei persoane aflate în pericol!"... Vezi-ți, dom'le, de treabă, ce-ai căutat tu prin spații de astea periculoase, nu-ți puteai vedea de treaba ta?!... Așa că... Ah! Uite, o dovadă cît de departe mergeam cu precauțiile... Au rîs toți de mine în cazul ăsta... Eram undeva în țară, în deplasare... N-are rost să spun unde... Un grup mai mare, invitați de localnici... Mă rog, o acțiune de amploare... Sîmbătă seara... s-a organizat și un mic banchet... Sîntem conduși la hotel, camere „single"... Lumea se dispersează... Mă retrag și eu în camera mea, mă culc... Adorm buștean!... Cînd deodată, să fi fost două dimineața, cioc-cioc în ușă! Să vezi, îmi zic, amicii au continuat cheful, se plictisesc și acum au venit pe capul meu! Nu le dau nici o importanță. Numai că ciocănitul în ușă continuă insistent, încît sînt nevoit să exclam agasat: Cine-i, domnule?! Ce vreți la ora asta?!... Să pice cerul pe mine! O voce feminină se aude înăbușit: „Domnu', vă rog deschideți... Vă explic numaidecît!"... Cine să fie la ora asta?! Întredeschid ușa și... să cad jos! O tînără desculță, cu un prosop în față și în rest... nimic!... „Domnu', zice persoana, stați să vedeți ce mi s-a întîmplat... Am urcat în cameră la prietenul meu... Am mai băut ceva și a vrut să facă altceva cu mine!... Bineînțeles, m-am gîndit imediat ce anume *altceva* voise prietenul să facă cu dînsa, dar nu i-am pus această întrebare ci: „Foarte bine, și eu ce trebuie să fac?!"... „Domnu', zice juna, dați-mi vă rog o bluză să cobor la recepție, să meargă cineva cu mine să-mi recuperez hainele... Că am fugit așa cum mă vedeți!"...

În timp ce ea îmi dădea aceste explicații, rotițele creierului îmi funcționau cu repeziciune fantastică! Aha! Mi-au pus la cale o cursă! Ori vor să mă discrediteze, ori stau pitiți pe undeva, după ce o primesc în cameră, ăștia sparg ușa, îmi dau vreo două și pune-te cu șantajul pe mine! Ca atare, ținînd ușa cu toată forța îi replic: Îmi pare rău, nu posed bluză, dar poți să mergi și așa la recepție, ești foarte bine! Nu te pot ajuta mai mult!" Și-i închid ușa în nas, răsucind cheia de

două ori, satisfăcut în sinea mea, că n-am căzut în cursa întinsă de răuvoitori necunoscuţi!

Domnule anchetator, mă adresez eu tipului impasibil din faţa mea, vă relatez toate aceste detalii deoarece la un moment dat am făcut o conexiune între această relatare a mea şi cele ce mi s-au întîmplat! Dacă doriţi să sar peste aceste amănunte spuneţi-mi şi intru în fondul problemei, numai că, am impresia că dacă nu vă spun tot nu o să puteţi sesiza...

„Anchetatorul" dă abia perceptibil din cap iar eu deduc că îi este total indiferent dacă îi depăn în detaliu povestea vieţii sau dacă mă scol şi plec fără a-i spune bună ziua! Numai că m-am încălzit şi dacă nu-i spun tot mă sufoc!

M-am culcat la loc, continui eu să-i povestesc atît lui cît şi fostului meu tovarăş de drum, dar mai dormi dacă poţi! În plus, fac şi o aritmie, deci îmi interzic să aprind o ţigară, caut o pastilă, mă foiesc şi dimineaţa mă prinde treaz. Sînt primul la locul întîlnirii, aştept pînă vin şi ceilalţi şi... hai să le povestesc ce mi s-a întîmplat! Povestirea mea este întîmpinată cu: „Scrie-o, dom'le! N-o lăsa să se piardă!... Bravo! Îi vine o jună în prosop şi el îi închide uşa în nas!... Recunoaşte, meştere, era urîtă ca dracu'!..."

Ei bine, era chiar frumuşică dar asta-i situaţia!

Enigma se dezleagă peste cîteva ore. În trenul care ne aduce spre Bucureşti! Unul dintre cei cărora le povestim mă cheamă în compartimentul lui: „Hai să afli urmarea la povestea de as' noapte!" Mai exista o jună de vreo 20 de ani care, m-am prins eu destul de curînd, venise pe post de invitată a unuia dintre boşii participanţi la acţiune. Avea şi ea cameră singură, a doua uşă după a mea! „Musafira în prosop" văzînd că n-are cîştig de cauză cu mine, a bătut şi la uşa ei. Suflet slab, ea a primit-o, i-a dat ceva de îmbrăcat, apoi la invitaţia „musafirei" au pornit amîndouă — ce inconştienţă! au declarat în cor auditorii relatării — întru recuperarea vestimentaţiei celei aflate în necaz. Norocul a fost că „agresorul", un ins grăsuliu şi mărunţel, stătea cuminte numai în chiloţi pe marginea patului, şi a acceptat în grabă şi candid ca partenera sa de dezbateri amoroase să-şi recupereze pînă la ultimul firicel de vestimentaţie! Totul în limitele celei mai desăvîrşite curtoazii!...

S-a deslegat astfel şi enigma identităţii celor două persoane! Ea — solista localului din hotelul unde eram găzduiţi, dînsul — unul dintre instrumentişti! Constituiau o pereche recunoscută şi acceptată de cei din jur, în noaptea respectivă relaţiile dintre ei denaturîndu-se, probabil, din pricina consumului exagerat de alcool!

Ar trebui să mai scot în evidenţă un detaliu! În afara ironiilor companionilor mei: „Mare ·ăgăuţă ai fost! Ai scăpat o artistă!" etc., etc... Încercînd să aflu dimineaţa ceva amănunte la recepţie, am plecat cu senzaţia că se ştia foarte bine despre ce este vorba dar nu se dorea să fiu pus şi eu în cunoştinţă de cauză. Nu venise nimeni în acea noapte la recepţie numai în prosop, şi asta era adevărat, dar una dintre recepţionere, mi-a descris-o perfect pe vizitatoarea mea din seara cu pricina, „Nu era o tînără... aşa şi aşa... cu părul aşa... şi cu...?!", dar întrebînd-o cine e persoana, a declarat că habar nu are, poate fi oricine, în hotel intră cine vrei şi cine nu vrei, recepţia este situată într-o poziţie retrasă, ele nu pot supraveghea pe toată lumea, în concluzie, nu se întîmplase nimic! Puteam considera că am visat dacă nu venea şi confirmarea din partea tinerei despre care am pomenit!

Vedeţi cum aţi trecut pe lîngă aventură?! m-a întrebat grav companionul meu de drum! Numai de dumneavoastră a depins ca astăzi... cine ştie?!...

Tonul era plin de semnificaţii, încît abătîndu-mi privirea de la panglica şoselii, l-am întrebat bănuitor: „Adică... cum *astăzi cine ştie?!"*

Cine ştie dacă într-adevăr *solista* venise numai pentru a vă cere o „Bluză"?! Puteţi garanta că totul s-ar fi rezumat numai la atît dacă i-aţi fi permis să intre în cameră?!"

Auzi, domnule dragă, uită-te aici în obrazul meu! Nu sînt un puştan obsedat sexual! Îmi intră una în cameră venind din patul altuia şi eu n-am altceva mai bun de făcut decît să culeg firimiturile de la... cina lui! Să fim serioşi! În plus, am o spaimă organică de... cînd cu SIDA asta, aşa că... nu-ţi face idei!

Dar vă rog să mă scuzaţi, nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva, vă stimez prea mult, deşi ne cunoaştem doar de puţin timp, mi-am dat seama că sînteţi un om deosebit! Nu la asta mă refeream! La cu totul altceva! un om cu poziţia dumneavoastră este supus multor riscuri!

Ce poziţie, domnule?! Cred că faceţi o confuzie, sînt şi eu un pîrlit de...

Lăsaţi, lăsaţi! Ştim şi noi să „citim" un om! Ascultaţi-mă, ce vă spun, dumneavoastră puteaţi constitui un personaj foarte tentant pentru, să le zicem, anumite persoane... Într-o anumită conjunctură... S-ar fi putut să prezentaţi un anumit interes... De ce tocmai la uşa dumneavoastră a bătut persoana în cauză?!... Aţi mai trecut pe la localul respectiv să vedeţi dacă există cu adevărat s-o recunoaşteţi?! Să presupunem că ar fi existat?! Credeţi că ar fi recunoscut barem o clipă cele întîmplate?! Vă

făcea un scandal de nu știați pe unde să... Îmi pare rău dar, nu că sînteți naiv, dar în stilul dumneavoastră de a da o explicație logică și cît mai simplă cu putință lucrurilor, combinată cu pornirea de a vă minimaliza, de a considera că sînteți o persoană cu totul nesemnificativă, care duce o viață plată, incoloră, sînteți tentat să ignorați cu bună știință o seamă de lucruri care se petrec în jurul nostru, e adevărat în umbră, care nu se lasă întrevăzute de oricine dar care, ceva anume îmi spune, ceva mai mult decît intuiția, sînt polarizate de persoana dumneavoastră! Încă nu știu exact de ce anume, care e explicația precisă, dar... flerul meu nu mă înșeală niciodată... Știu-știu, o să spuneți că vă flatez, dar întrebați-mă ce motive am s-o fac! În curînd ajungem în București, mai mult ca sigur n-o să ne mai vedem niciodată, așa că... rețineți! Este doar o simplă dovadă de simpatie din partea mea!... O să întrebați de unde atîta simpatie de la o persoană care trece fulgerător prin viața dumneavoastră?! Astea sînt niște lucruri care nu se pot explica! Nici barem prin magnetismul despre care se mai vorbește cîteodată! Fiți însă atent, și dacă o să analizați puțin, o să-mi dați dreptate, tocmai o persoană ca dumneavoastră recunoscută de toată lumea ca un om foarte liniștit, care fuge de imprevizibil ca dracu' de tămîie, o persoană care nu atrage privirile, atenția, o asemenea persoană poate fi considerată extrem de utilă unor... mă rog, mă opresc aici... Ia priviți, să știți că intrăm într-o pînză de ploaie! Aoleu! Potop o să fie!...

Bravo, ai știut să schimbi vorba, îmi zic în sinea mea, ai dedus singurel că ai sărit peste cal cu fabulațiile astea și... Numai că nu am avut timp să-mi duc raționamentul mai departe pentru că ploaia s-a năpustit năvalnic asupra mașinii, ștergătoarele nu mai puteau face față, la foarte scurt timp nu se mai distingea nimic pe șosea, doar cîte o siluetă de automobil trasă pe dreapta. Oamenii nu mai îndrăzneau să circule din pricina lipsei de vizibilitate!

Cred c-ar trebui să oprim și noi puțin pe dreapta, declar eu și dau să și execut, dar însoțitorul meu mă îndeamnă, „Hai, mai mergeți o sută de metri că e un motel pe-aici! Cît așteptăm să se mai liniștească stihiile, bem și noi o cafea! Sînteți invitatul meu!

Domnule anchetator, dacă puteți să mă credeți! Uneori am senzația că destinul îmi este total potrivnic... Mă întreb de ce nu am făcut atunci un accident — ușor, desigur, fără rănire de persoană —, de ce nu m-au răsturnat valurile unui puhoi de apă, să scap cu viață înnotînd, de ce nu m-am răsturnat?!... Pînă la motelul respectiv nu au fost doar o sută de metri, ci cîțiva kilometri buni, rețin că ne-am și abătut din drumul principal, dar însoțitorul meu mă pilota cu atîta siguranță încît, deși nu vedeam nimic — dînsul mergea cu capul scos pe fereastră — n-am avut nici o ezitare. Clădirea principală a motelului era dotată cu o copertină așa că am coborît fără a înfrunta barem un strop de ploaie, „lăsați-o aici!" m-a îndemnat el, nu deranjează pe nimeni, și am intrat. Prin perdeaua grea a apei am distins cîteva mici bungalow-uri cochete, dar nici o mișcare în interiorul lor. În hol, la recepție, un bărbat tînăr, voinic, cu o mustață pe oală, ne-a privit doar o clipă, ca din pămînt a apărut o cameristă cu două prosoape, însoțitorul meu a zis „mersi" și luînd unul s-a șters pe cap, culmea, părul i se așeza în onduleuri parcă ar fi ieșit de la coafor, eu am declinat oferta întrucît, am mai spus, eram perfect uscat, în două minute, am fost invitat cu un zîmbet să pătrund pe o ușă masivă de lemn, un salon elegant doar cu cîteva măsuțe s-a oferit privirilor noastre, ca din pămînt a apărut o tînără cu o fustiță lambada și o bluză decoltată, zîmbitoare, bănuiesc acum că-l cunoșteau toți pe însoțitorul meu dar văzîndu-i lipsa de reacție, intrau și ei într-o stare de circumspecție, „Două cafele, pentru început, și apă minerală!" a comandat tovarășul meu și m-a îndrumat spre un ungher mai retras al salonașului, deși aș fi preferat să stau la fereastră. Începu să sporovăiască volubil, cîte în lună și în stele, povestea cu farmec vrute și nevrute, nu-mi dădea însă nici un detaliu despre el, tot timpul mă invita să aprind un kent, se scula: Stați să vedem dacă nu are și pepsi, sînt convins, cînd sînteți la volan nu acceptați alcool, v-aș fi tratat cu un Courvoisier!..." Dispărea, revenea cu fața luminată, „Au creier, știu că n-o să mă refuzați, am comandat două porții duble, cred că și dumneavoastră vă place, eu mă dau în vînt după creier, aici îl fac în țiplă, e o nebunie, se topește în gură..." Și ploaia asta care nu mai are de gînd să se oprească, dar nu-i nimic, cum am mai fi putut noi să ne delectăm cu asemenea minunăție! etc., etc...

Ne-am delectat și cu această minunăție, și cu altele, motelul era bine aprovizionat, fata cu fustița lambada ne-a adus la cunoștință că tocmai li se aduseseră și păstrăvi proaspeți... Am mîncat deci și păstrăvi... Se întunecase de-a binelea, cînd însoțitorul meu, la insistențele mele repetate să plecăm totuși spre București a fost de acord că „parcă s-a mai domolit ploaia", ne-am luat la revedere de la fata care ne-a servit, de la tipul de la recepție și am intrat în mașină. Numai că demarorul scrișnea, cîrîia, făcea ca toți dracii și motorul nu voia să pornească. „Deschide capota!" mă îndeamnă prietenul meu — între timp devenisem prieteni, ne spuneam pe numele cel mic, al lui era Gelu — ies și eu din mașină, ne uităm amîndoi,

„Ulei are, benzină are... de ce nu vrea?! Să știi că din cauza umidității platinele..."

Nervos — la ora 8 trebuia să fiu la slujbă — mă urc din nou la volan, „dau la cheie", nimic!

N-are rost! îmi comunică trist prietenul meu, o înneci! Las-o pînă mîine dimineață! Rămînem aici, plecăm dimineață mai devreme, la 6 dacă plecăm, la 8 ești bine mersi în birou! Se oprește și potopul ăsta! N-are nici un rost să ne aventurăm acum! mă convinge el! Abia că putem bea și noi un șpriț! Ce păcat, dacă știam că ne face motorul figura, eram și noi la fix cu „alimentarea"! Dar niciodată nu-i prea tîrziu, hai să recuperăm întîrzierea!

Închide capota, mă ia de braț, intrăm din nou în recepție.

„Maestre, n-ai scăpat de noi, pregătește două căsuțe"! și mă împinge din nou în salonaș. Domnișoara apare ca prin farmec! „Copila mea, ai grijă de doi pelerini rătăciți în deșert! Cel mai bun vin!... Și vezi ce pui lîngă el!..."

„Copila" parcă numai asta aștepta, vinul a fost într-adevăr cel mai bun, s-a găsit și ce să pună lîngă el, de la ciupercuțe la clătite flambate pînă — cît o fi fost ceasul?! — Gelu a declarat: Hai, mai prindem și noi cîteva ore bune de somn! La șase fără un sfert ne trezim, la șase sîntem în șea!

Dar dacă n-o să vrea „calul"?! îl întreb eu ca să fiu în stil hipic ca și el.

O să vrea, o să vrea că-i cal de rasă!

Dacă și bătrîna Dacie e de rasă, atunci și eu sînt de sînge princiar! îmi zic în sinea mea!

O să vezi, bătrîne, revine Gelu cu două chei în mînă, mîine soarele va străluci, motorul o să pornească la cheie, iar la șase fără un sfert efluviile unei cafele de calitate o să te trezească proaspăt și gata de drum! Vei avea o zi plină și încununată de cel mai deplin succes! Numărul 7 îți poartă noroc, nu-i așa?! Uite-l! În rîndul al doilea, te așteaptă cu ușa deschisă, la figurat, desigur, căci ploaia nu e bună nici în pantofi dar-mi-te în așternut, rîde el fericit! Dacă ți-o fi sete la noapte, o sticlă de Cotnari te așteaptă la rece! Noptiera e frigider! îmi deslușește el tainele „numărului 7". Dacă vrei să faci un duș, apa e numai bună! Noapte bună, dormi fără grijă, te trezesc eu! Somn ușor!

Cu o palmă prietenească de îmbărbătare pe umăr, se repede în ploaie în direcție opusă! Fac și eu un sprint pînă la „numărul 7", intru, pun cheia în ușă și bîjbîind aprind lumina! Parcă ar fi o căsuță de pitici! Așternutul e uscat și îmbietor, curățenie strălucitoare, totul este nou-nouț! Baia... o adevărată desfătare! Apa, într-adevăr, numai bună, prosoapele mari, plușate, îmbie cu moliciunea lor. În două minute sînt sub duș, și

în cinci... în pat! Sting lumina și pînă a adormi nu pot să mă împiedic să nu mă mai întreb încă o dată?!... „Doamne, aici e mîna Ta, ori a concurenței?!... Gelu este îngerul tău bun sau e slujbașul lui Sarsailă, trimisul lui special, cu misiunea de a-mi racola sufletul?! Doar n-oi fi eu vreun Faust?!... Gelu — Mefisto?!... Bine, dar unde e Margareta?!... Și ce nevoie ar avea Satana de sufletul meu?!... Ce-ar cîștiga dacă mi-l racolează?!... RACOLEAZĂ?!... Ei, na, asta-i bună! Și-au găsit și pe cine să racoleze!... Hai, dom'le, fugi cu poveștile astea!... Fugi-fugi, dar aluziile lui Mefisto... Gelu... cu personalitățile incolore... care trec neobservate... „couleur de muraille" cum se spune în romanele de spionaj... au toate astea vreo legătură?!... N-au, dom'le, nici o legătură! Simplă întîmplare... Ne-am întîlnit total incidental... Ploaia s-a pus de-a curmezișul... O fi vrut și el să se revanșeze că l-am luat în mașină... Ah, ploaia asta!... Nu se mai oprește! Dar ce plăcut e să-i asculți răpăitul pe acoperiș... Ploaia are efect... ce fel de efect?!...

Cu concursul ploii, cu cel al oboselii, al Murfatlarului... sedative fără rival, am adormit un-doi, fără a mai distinge pragul dintre veghe și somn... De aceea poate, gîndurile s-au perpetuat în vis... Prin jurul bungalow-ului se strecurau umbre în costumații ce le făceau invizibile, le detectam cu un radar personal ultrasensibil, le deduceam intențiile care se ascundeau sub frunțile lor dotate cu cornițe mici — erau doar emisarii iadului — dar o stare de deconectare totală mă făcea să întîmpin toate manevrele lor cu un zîmbet superior, știam ce vor de la mine însă nu aveau nici cea mai mică șansă de succes, eram invulnerabil, inexpugnabil, nimeni și nimic nu m-ar fi putut abate de pe drumul onoarei, drum pe care pornisem cu atîtea decenii în urmă!... Ce-mi puteți oferi, domnilor, cum mi-ați putea cumpăra conștiința?! Și-apoi nu știți, comoditatea mea naturală, ca să nu spun lenea sau oroarea de cea mai mică bătaie de cap, e un obstacol de netrecut chiar și pentru cea mai satanică conspirație... Ah, nu... Nu apelați la asemenea stratagemă... Fiicele Evei nu au cîștig de cauză în fața mea... V-am mai spus cum am rezistat tentației ivite în miez de noapte, luați-vă îndărăt picioarele astea două, lungi, superbe, marmoreene, suple, indestructibile care mi le trimiteți prin geam... Picioarele sînt urmate și de un rest al anatomiei de care se atașează în chipul cel mai artistic cu putință... Restul anatomiei este ascuns de... aha, am văzut modelul într-un Playboy, o tipă superbă îmbrăcată în ansamblul acesta mătăsos și extrem redus, cămășuță în două bride și pantalonaș sumar, se spăla pe dinți înainte de culcare!... Ce cauți „mademoiselle" în căsuța mea?! Nu ți-ai găsit alt loc unde să te speli pe dinți?!... Mă rog, să nu se spună că sînt nepoliticos, acum dacă

tot ai venit, îndeplinește-ți această pornire igienică dar, de rog, nu cu periuța mea de dinți, și pe urmă pleacă! Du-te și te culcă în patul dumitale, n-am nici un chef să-mi iasă vorbe... Vai, dar ești udă toată! uitasem pur și simplu că plouă torențial... la prosopul și șterge-te... Dom'le, ia mai terminați cu tipele astea în prosop care dau buzna peste mine în plină noapte... Hai, liniștește-te, e doar un vis... Ce bine e să dormi pe ploaie, zgomotul ploii e sedativ... Zgomotul... Ce zgomot a mai fost și ăsta?!... Da! Oare ce zgomot m-a smuls din starea de plutire între veghe și somn?!... Fereastra?!... Era întredeschisă pentru a lăsa să pătrundă aerul pur al nopții... Dar acum e deschisă total... Nu! Una din componentele ei se mișcă imperceptibil... E vîntul... Nu, nu e vîntul... E presiunea unei mîini mici, cu degete lungi, efilate, care îi imprimă traiectoria spre poziția închis... De unde e mîna asta?!... De unde vine?!... Vine dintr-un umăr... gol, rotund... din care se desprind... Doamne, dar cîte nu se desprind?!... Nu, nu se desprind, se conjugă extrem de armonios terminîndu-se cu cele două picioare superbe care au intrat pe fereastra mea... Dom'le, visez sau sînt treaz?!... Ei bine, sînt treaz! Cine ar putea dormi în asemenea condiții?! Mă ridic în capul oaselor și, la lumina fulgerelor, îmi privesc musafira! Este exact așa cum am văzut-o, în costumul de noapte din Playboy, e udă ciuciulete dar asta nu-i răpește nimic din farmec! Doamne, ce tînără, ce candoare, ce speriată e!... Bravo, Gelu! Gelu — Mefisto, Gelu „Magicianul"! N-a pierdut nici un fir din povestirea mea! Ce și-a spus? la să vedem dacă „uncheșul" va rămîne tot atît de ferm pe poziție și în fața vizitatoarei nocturne pe care i-o trimit eu?!... Altă calitate, categoric! Merçi, Gelu! Gelu-Magicianul!... Numai că uncheșul nu cade în cursă!... Ei, domnișoară, cu ce prilej prin acest spațiu?!...

„Domnișoara" arborează o mină implorativă, se apropie cu mîinile împreunate a rugă, se apropie, din doi pași e lîngă mine, caldă, parfumată — ce parfum! — și-mi șoptește la ureche: „Vă implor! Nu mă trădați! Sînt în pericol de moarte!"...

Bravo, Gelu! Ce scenariu!

Ce pericol te paște, domnișoară?! fac eu ochii mari în semiîntunericul complice. Tremurînd, o fi și din pricina suavului ei veșmînt care din pricina ploii mai mult o dezvăluie decît o acoperă, îmi explică cu buzele lipite de urechea mea: „Doi indivizi, i-am simțit cînd au vrut să-mi forțeze ușa! Am sărit din pat și am fugit pe gemulețul de la baie! Am văzut fereastra dumneavoastră deschisă și m-am refugiat aici! Vă rog, nu mă dați pe mîna lor?!

Cum să te dau, copila mea?! Chiar dacă ar vrea să mi te ia cu forța, m-aș opune din răsputeri! Aș scoate legitimația, aș face apel la „Drepturile omului", Helsinki etc. și... Nu mai tremura! Uite, ia mai bine prosopul ăsta uriaș, pufos și usucă-te! S-ar putea să răcești! Ce-o să spună Gelu în cazul ăsta?!... „Gelu?!... Care Gelu?! șoptește aproape în brațele mele intrusa. Și fără cea mai mică jenă, dar cu cîtă pudoare, leapădă veșmîntul acela mătăsos dar ud și se înfășoară în prosop. Ssssit! mă avertizează ea. Auziți?! Sînt în preajma noastră! Dacă intră aici, ce ne facem?!... Stai liniștită, nu îndrăznesc ei să intre! surîd eu în sinea mea! Chiar și în prosop, așa strîns lipită de mine, din cauza spaimei, bineînțeles, reprezintă suma tuturor tentațiilor întîlnite, văzute la video sau citite în decursul existenței mele care numără mai multe decenii bune! Fulgeră! Ochii o părăsesc pentru a se îndrepta instinctiv spre fereastră și consecutiv spre ușă. Mi se pare sau clanța se mișcă?!... Cine-i?! strig eu cu voce fermă. Sau aș vrea să fie fermă!... O mînă parfumată îmi acoperă buzele! Buzele ei îmi șoptesc rugător la ureche: „Nu-nu! Nu-i provoca!"... Simțurile mele încordate descifrează parcă pași care se îndepărtează! I-am speriat! Au plecat! Ești salvată, copilă!

Copila suspină ușurată și se face moale în brațele mele!

Domnule anchetator, spuneți-mi, ce-ați fi făcut în locul meu?! Mîinile mi s-au strîns involuntar în jurul trupului acela ațîțător care mi se abandonase în brațe! Acum o să aveți însă o surpriză! Ca și mine! De unde eram convins că... „jocurile sînt făcute", parcă trezită din somn, vizitatoarea mea a avut o reacție de refuz cu totul neașteptată. Într-o fracțiune de secundă, corpul i s-a încordat ca un arc și palmele ei delicate mi s-au înfipt în piept! Din șocul acesta m-am trezit prăbușit în perne! Ce s-a întîmplat?! S-au reîntors?! o întreb eu în surdină. Nu! Dar nu e cazul să profitați de situație!...

Ei, asta-i culmea! mă ridic eu din nou în capul oaselor! Păi, bine, domnișoară, îmi intri pe fereastră în plină noapte, aproape goală, îmi servești și o ședință de streap, mi te încolăcești pe după gît, mi te oferi toată și cînd catadicsesc să răspund la această invitație, faci lupte greco-romane cu mine?! Imaginează-ți că în viața mea nu m-am luptat cu nici o femeie, n-am s-o fac nici acum, dar recunoaște că te comporți ca cea mai sfruntată „allumeuse" care mi-a fost dat s-o întîlnesc vreodată! Să știi că asta nu e fair! Ia-ți, rogu-te pijamaua, lasă-mi prosopul și caută-ți de drum! Eu vreau să dorm că la șase fără un sfert, prietenul nostru comun Gelu — subliniez eu veninos — mă trezește cu o cafea aburindă să plecăm la București! Eu mai am de condus două ore și după aia trebuie să fiu și proaspăt ca o lăptucă încă cel puțin 10 ore, să-mi funcționeze

creierul la milimicrofon, că eu din asta trăiesc, nu din ocrotirea junelor agresate în plină noapte de indivizi dubioşi!

„Nu te supăra! mi se apropie din nou de ureche tînăra. Ai perfectă dreptate, înţeleg perfect în ce situaţie te-am pus! În plus ţi-am pus şi viaţa în pericol, pentru că „indivizii dubioşi, cum i-ai numit cu atita ironie sînt, în fapt, nişte inşi necruţători, ne-ar fi ucis pe amîndoi fără să clipească. Să ştii că n-am să pot niciodată să-mi arăt pe deplin recunoştinţa...

Cine te împiedică s-o faci acum?! nu rezist eu s-o iau din nou în braţe.

Numai că, mîinile acelea delicate, aparent cu o gingăşie angelică, îmi încătuşează braţele, încît nu mai pot schiţa nici cel mai infim gest. Sprijinindu-se cu bustul pe pieptul meu, îmi şopteşte la ureche: Înţelege, nu e momentul! Nu sînt capabilă acum să răspund ardorii tale, sînt îngheţată de spaimă! Ai puţină răbdare, se va ivi ocazia să-mi manifest recunoştinţa aşa cum ştiu eu! Dar nu acum! Înţelege, dacă revin?!

Domnule anchetator, ce-aţi fi făcut în locul meu?! Cred că mi-am pierdut orice urmă de răbdare, de stăpînire de sine! Mi-am smuls mîinile din încleştarea ei, am cuprins-o năvalnic şi am imobilizat-o sub mine cu toată greutatea trupului. Termină, i-am spus, cu teatrul ăsta! Nu te urmăreşte nimeni! Ştiu că aici e mîna lui Gelu! Ştii şi tu pentru ce te-a trimis! Dacă ai acceptat, fă-ţi datoria pînă la capăt!

Bine, a şoptit ea, şi mi s-a abandonat în braţe! Mîinile i s-au încolăcit pe după gîtul meu, prosopul a zburat dintre noi şi buzele ni s-au încleştat într-o sărutare sălbatică. Asta a fost greşeala mea. Renunţînd la orice reticenţă, considerînd că e pe deplin de acord aşa cum de altfel mi se oferea toată, am lăsat jos garda, cum se spune în scrimă. Mîna care îmi mîngîia ceafa s-a ridicat cu cîţiva centimetri pe craniu, am simţit o mică presiune şi apoi... nimic.

Vizitatoarea mea era o expertă în arte marţiale! Cunoştea perfect toţi centrii nervoşi ai corpului uman, punctele unde printr-o simplă atingere putea provoca cele mai cumplite dureri sau plăcerile inimaginabile. Ar fi putut să mă facă arşice cu două degete!

A preferat, poate dintr-un sentiment de respect pentru vîrsta mea, ori poate în urma unei vagi urme de recunoştinţă — sînt convins, ţinînd cont de aceste detalii care-i configurau personalitatea, că era o agentă specială, nu pot preciza în a cui slujbă dar o agentă specială categoric, aflată pentru o clipă în pericol şi căreia adăpostul oferit de mine i-a salvat viaţa — ori poate nu voia să-şi încarce conştiinţa cu un asasinat care nu se justifica prin nimic, a preferat deci să mă cufunde printr-o simplă apăsare de degete în somnul cel mai profund.

Nu ştiu ce-a urmat! Pot să declar doar că m-am trezit în jurul orei 10. O clipă am fost derutat! Unde mă aflam?! Ce făceam acolo la ora aceea?!... Treptat-treptat lucrurile mi s-au rînduit în memorie. Mi-am dat seama unde mă aflu, m-am revoltat la gîndul că Gelu nu m-a trezit la ora fixată şi mi-am promis să-i trag un perdaf ce n-a văzut Parisul, m-am îngrozit la gîndul că am întîrziat la slujbă, apoi o undă de parfum exalat de prosopul de baie pe care l-am luat în mînă în intenţia de a mă îndrepta spre duş, m-a pironit locului. Cu o exactitate stranie mi-am retrecut prin minte episodul cu vizitatoarea nocturnă. Cu nările afundate în respectivul prosop m-am îndreptat spre fereastră. Iarba mai strălucea de la ploaie, aleile asfaltate se zbiceau sub razele unui soare radios, în jur era linişte şi pace, nimic nu amintea de ameninţările nopţii, de fiorii care-i trăisem. M-am repezit în baie! Am luat celălalt prosop! Nu avea nici urmă de parfum! Am inhalat din nou din primul. Da! Un parfum inconfundabil. Era ceva de provenienţă occidentală, mirosea al naibii de bine, nu-mi puteam defini a ce anume, dar nu asta era important! Important era că nu visasem! Fusese real! Fiinţa aceea trecuse cu adevărat prin încăperea în care mă aflam, prin patul meu. Bineînţeles că furia de a fi întîrziat la servici era depăşită de dezamăgirea că lucrurile se opriseră chiar înainte de a începe. Cine n-ar fi urlat din pricina unei atît de cumplite decepţii ?! Ei bine, eu nu am urlat! Am simţit cum devin un bloc de marmură. Îndîrjit la culme, de un calm prevestitor de furtună, mi-am expediat toaleta în cinci minute şi am ieşit pe uşă. M-am îndreptat decis spre recepţie. Bineînţeles, nu era nimeni! Exact atunci cînd ai nevoie mai multă de aceste personaje sînt de negăsit. Am bătut agasat în mobila aceea care le delimitează teritoriul şi, în sfîrşit, şi-a făcut apariţia o tînără elegantă, arătoasă, dar tot atît de distantă. Ce s-a întîmplat?! m-a întrebat ea glacială. Ia uite, frate, mi-am zis în sinea mea, tipa habar n-are cu cine are de-a face! Stai aşa, puţin! Unde e domnul Gelu?! o întreb eu imposibil. Domnul Gelu?! ridică ea dintr-o sprinceană desenată artistic. Cine e domnul Gelu?!... Domnul cu care am venit eu ieri aici! Cu maşina asta din faţa recepţiei! Am înnoptat la bungalow-ul numărul 7!

Ah, a dumneavoastră era... S-a oprit în ultimul moment să zică „rabla"! Vă rog s-o luaţi imediat de-aici! Nu aveţi voie să blocaţi aleea.

Am s-o iau, fiţi fără grijă! Ieri nu mi-a făcut nimeni această observaţie! Unde e, vă rog, colegul dumneavoastră?!

Care coleg?!

Cel cu mustaţa pe oală! Care a fost de serviciu ieri!

Ah, Sandi?! A plecat în concediu!...

Unde?! am întrebat eu scurt.

Undeva pe-afară, nu știu exact! Cred că pe Coasta de Azur!

Tipa ride cu siguranță de mine, îmi zic în sinea mea! Și chiar nu știți cine e domnul Gelu?!... Și i-l descriu în grabă!... Persoana dă din umeri scîrbită și-mi întoarce spatele. Un moment, duduiță, o opresc eu din traiectorie. Dar pasagera de la... De la ce bungalow era, doamne?! mă prefac eu că-mi scormonesc memoria. Tînăra aceea așa și așa... ii mai ard eu o descriere balzaciană.

Am vaga senzație că interlocutoarea mea se întreabă dacă... Nu dacă sînt nebun, de asta e convinsă, dar dacă e cazul să-mi comunice și mie această convingere. Consideră însă că nu e cazul să se obosească, drept pentru care dă din nou să-mi întoarcă spatele!

Încă o clipă, vă rog! Pot să vorbesc cu șeful dumneavoastră?! Cine e patron aici?!

Nu puteți! vine scurt replica. Nu e aici! Și nu știu cînd vine!

Ah, mă iluminez eu, dintr-o dată, dar „copila" care ne-a servit ieri după-amiază, și seara, aici în salonașul acesta ?! ii arăt eu cu degetul ușa masivă care mă lăsase cu cîteva ore să pătrund în universul acela de deliciu gastronomic!

Nu știu cine era, dar personalul care a fost ieri de serviciu il mai găsiți abia luni! La noi așa se lucrează, patru cu patru!

Mda! Atunci n-am altceva de făcut decît să-mi iau la revedere de la dumneavoastră. Să vă achit bungalow-ul! Am stat la șapte! zic eu.

Persoana dă ochii peste cap, răsfoiește registrul, apoi mă privește fix. Ați achitat de ieri! emite ea cu o figură cioplită în piatră.

Aha! jubilez eu, și chitanța?! Pe ce nume a fost făcută! Și, mai fiți bună, spuneți-mi și mie numele persoanelor care se găsesc deasupra și dedesubtul numelui meu!

Privirea Argusului din fața mea se pierde undeva în depărtare. Răsfoiește un chitanțier. Chitanța v-a fost înmînată. Alte detalii nu obișnuim să dăm! Vă rog să deplasați mașina din fața intrării. Închide cu un gest brusc registrul și dispare ca și cum n-ar fi fost...

Mă îndrept spre ieșire. Ezit o clipă cu mîna pe clanța portierei. Cu cîteva ore înainte, motorul nu voise să pornească nici în ruptul capului. Ce o avea acum de gînd?! Mă așez la volan, introduc cheia și surpriză! Pornește la secundă! Hm! S-au uscat platinele! Bag în marșarier și mă îndrept spre ieșirea din curtea motelului. Mă îndepărtez o sută de metri,

opresc motorul și mă întorc tiptil îndărăt. Nu mișcă nici o frunză. Mă strecor în recepție. Inamicul meu numărul 1 lipsește cu desăvîrșire. Din doi pași mă aplec peste parapetul oficiului. Registrul îmi face șugubăț cu ochiul. Il aduc cu pietate în apropierea ochilor, il deschid, caut ultima filă... La data sosirii noastre... Urmăresc rîndurile cu degetul... Bungalow-ul 7! Da! Iată numele meu! Corect! Dedesubt nimic. Deasupra... nume obișnuite. Numai că sînt patru în total și sar în ochi că sînt... două familii. Soții cu soțiile! Atît pentru ziua respectivă. Urc mai sus cu privirea! Tot numai perechi. Soți cu soția, sau cîte doi bărbați... Cum să depistez numele musafirei mele?!... Închid registrul dezamăgit și abia am timp să-l pun la loc. Cerberul reapare ca din pămînt! Ați uitat ceva?!

Duduie dragă, o implor eu, cum aș putea face să vorbesc cu șeful dumneavoastră?!

În ce problemă?! Aveți vreo reclamație?! Puteți să-mi spuneți mie! În absența lui, eu mă ocup cu toate!

Nu, nu puteți să mă ajutați cu nimic! M-am lămurit cu cine am de-a face! Dau bună ziua și plec.

Drumul pînă la București a decurs fără incidente. Nici la slujbă n-am întîmpinat nici o dificultate, am reușit să predau ce-aveam de predat la timp, nimeni nu a avut nici de suferit, nici de reproșat și, întrucît, în următoarele patru zile nu se profila nici o sarcină urgentă, cu primul prilej am alergat la motelul care constituise scena aventurii mele nocturne.

Am reușit să stau de vorbă cu șeful. Un om întreprinzător, extrem de amabil, în cîteva luni de zile reușise să facă o adevărată minune. De, privatizarea!

Era o aglomerație de zile mari. Afacerea era înfloritoare. Numai cînd am fost eu cu Gelu.. O fi fost ploaia de vină!

Am încercat să stau de vorbă cu el ca de la om la om. Mi-a mărturisit cu mîna pe inimă că habar n-are cine poate fi acel GELU, și-a făcut cruce cînd a auzit de povestea cu necunoscuta care-mi escaladase fereastra, n-a negat că-i este aproape imposibil să creadă, și-a desfăcut brațele în semn de neputință și m-a sfătuit să mă adresez organelor competente.

Mirela, tînăra care ne servise în seara cu pricina a făcut și ea ochii mari. Il văzuse pe Gelu pentru prima dată exact în clipa cînd am apărut eu cu el. Serviciul fusese ireproșabil pentru că acesta era „stilul casei". Nu ni se rezervase sub nici o formă o servire preferențială. Gelu nu contribuise cu nimic. Oricine s-ar fi bucurat de același tratament.

Din păcate, Manole, care ar fi putut să ne spună mai multe, era într-adevăr plecat în concediu și, după toate probabilitățile, chiar în străinătate. Nu era exclus să se întoarcă

peste vreo lună de zile, după cum... cine putea ști cu exactitate?! Lumea era în fierbere, se agita în căutarea unui loc sub soare...

Asta e toată povestea, domnule anchetator. Dacă puteți să mă credeți!... Dacă nu...

Persoana din fața mea nu schițează nici un gest. Privirile îi sînt pironite în lemnul mesei.

Deci, zic eu, după un timp. Cred că e cazul să mă retrag. Dacă nu aveți nimic împotrivă, desigur subliniez eu din ton.

Mda!... Mergeți! îi aud eu pentru prima dată vocea vis-a-vis-ului meu. Vom vedea! Vom cerceta și o să vă ținem la curent!

Bine, dar mă credeți, nu vi se pare că sînt...?!

Noi nu ne permitem să ne ghidăm după aparențe, după ce ni se pare. Numai după fapte! Aveți răbdare!

Bine! Nu doriți o declarație scrisă, ceva acolo...?! N-ați notat nimic, nici nu știți cine sînt...

Pentru prima dată îi înflorește imperceptibil un zîmbet în colțul gurii... Dacă n-am fi știut cine sînteți nici nu ajungeați aici!

Ah, mă dumiresc eu! Mașina! Vi s-a comunicat numărul mașinii de către persoana cu care... Acum înțeleg!

Vedeți ce simplu e?! Le lămurim noi pe toate.

Atunci mi-am explicat și de ce nu a luat nici o notă! Era mult mai simplu să se înregistreze totul.

Am o rugăminte! Puteți să-mi spuneți și mie unde era microfonul?!

Nu! Nu vă pot spune! rîde acum destins interlocutorul meu. Dar dacă nu l-ați depistat înseamnă că e bine ascuns! Principiul cred că îl știți, doar sînteți un mare consumator de romane polițiste! îmi întoarce el vizita.

Da! Cred că știu. Edgar Allan Poe! Principiul scrisorii puse la vedere.

Exact! Dacă și restul ar fi tot atît de simplu... Cazul dumneavoastră ar fi elucidat în 24 ore! Din păcate... Dar nu vă pierdeți încrederea... E dificil dar nu insurmontabil! O să vă ținem la curent...

Am ridicat mîna într-un vag salut, am spus Mulțumesc și m-am sculat de pe scaun. Personajul a rămas în neclintirea lui. Se umanizase doar pentru o clipă și-și revenise la „normal".

Am plecat îngîndurat spre casă.

Mi-am căutat de lucru dar nu-mi găseam liniștea. De aceea apelînd la metodele marilor detectivi din romanele pe care le înghițisem cu nemiluita, am luat o coală de hîrtie și am încercat să sintetizez cele întîmplate. Treptat-treptat am mai luat o coală, și încă una, și am scris aceste rînduri.

Le-am și recitit și trebuie să vă mărturisesc că nu sînt decît tot la stadiul de presupuneri.

E trecut bine de miezul nopții, toată lumea doarme, sînt singur cu întrebările mele.

Dacă nu ploua, nu ajungeam la motel. Drumul mergea fără incidente pînă la București, Gelu își lua la revedere și... Și dacă nu-și lua...?! Poate necunoscuta ne urmărise cu mașina! O fi fost în înțelegere cu Gelu?!... Prezența ei la motel fusese independentă de cea a lui Gelu?!... Să fi fost determinată de prezența mea?!... De unde și pînă unde! Mai degrabă, a fost o coincidență! Ea cu treburile ei, eu cu ale mele... Adică ale lui Gelu!... Nu se putea exclude ipoteza că fusese sinceră... Că o agentură inamică dorise s-o lichideze! Bun! Dar ea de partea cui era?! Cine erau inamicii?!

Dacă ea era dușmanca?!... Dacă eu contribuisem la salvarea ei creindu-se astfel condițiile pentru a continua să acționeze nestingherită?! Poate nu vom avea decît de suferit cu toții din pricina ei?!

În orice caz era splendidă! Un asemenea exemplar te poate face să basculezi în tabăra adversă! Oare eu aș fi în stare să basculez în...?! Ce-i zgomotul acesta?!... Parcă rîcîie cineva la ușă, la intrare!... Nu, nu e o părere, dinspre ușă vine un zgomot, parcă cineva vrea să-și facă simțită prezența... Holul apartamentului este în întuneric. Sînt desculț. Mocheta estompează zgomotul pașilor. Mă apropii tiptil. Pe holul blocului arde în permanență un bec. Mă uit pe vizor! Nu se poate! Visez! Dînsa e! Necunoscuta! E de partea cealaltă a ușii! Ne desparte doar o placă de lemn! De fapt nu e lemn, e o ușă obișnuită de bloc... Celulară! Adică două foi de placaj... cu ceva la mijloc!...

Domnilor, nu visez! Este aici! Cum m-a găsit?!.Și pentru ce a venit?!... Să mă lichideze?!... Sau să mă recompenseze pentru că i-am salvat viața?! Întrebarea poate căpăta lesne răspunsul dacă descui ușa! Dar... Ce să fac?! Să descui, sau nu?! Aceasta e întrebarea!...

J.B. PRIESTLEY
(Anglia)

În peisajul amplu și variat al literaturii engleze a secolului nostru, J.B. Priestley (1894—1984) s-a distins în special prin trei aspecte ale substanțialei sale opere de o mare diversitate: cel mai important roman picaresc al secolului XX, Prieteni de nădejde *(1929); piesele despre situații umane tipice, nu numai celebra melodramă polițistă* Inspectorul de poliție *(1946), ci și „piesele timpului" în care experimentează diversele teorii științifice contemporane:* Viraj periculos *(1932),* Familia Conway *(1937) și* Am mai fost pe aici *(1937); tablete și eseuri:* Desfătări *(1949).*

HAENDEL ȘI MAFIA

Probabil că în după-amiaza aceea în cartierul comercial al Londrei avuseseră loc multe discuții și certuri absurde. Însă acești doi bărbați de care vreau să vă povestesc au avut probabil cea mai ciudată și cea mai caraghioasă ceartă. În primul rînd că nici nu se cunoșteau, iar în al doilea rînd că discutau în contradictoriu și foarte aprins într-un lift blocat la ultimul etaj al unei clădiri înalte.

Era un lift dintre acelea pe care le acționezi singur — de obicei nu chiar în deplină siguranță. Bărbatul cel înalt și osos intrase în lift la ultimul etaj, unde fusese în vizită la Societatea Grossman și Jenkins — angrosiști de cămăși — ca reprezentant al unei organizații provinciale denumită Societatea cooperatistă din Luddenstall. Liftul își începu coborîrea, dar se opri la etajul imediat inferior, unde cel de-al doilea pasager al său fu condus cu mii de politețuri de către directorul S.A. United Tropical Products. Acest al doilea bărbat nu era nici înalt, nici osos. Era trecut bine de vîrsta mijlocie, nu purta nici barbă nici mustăți pe fața lătăreață, avea o siluetă de om sedentar, o înfățișare înstărită și americană și — ca mulți alți bărbați care sînt înstăriți și americani — arăta de parcă ar fi fost congelat

un număr bunişor de ani. Intră în lift, înclină din cap către directorul Societăţii de produse tropicale, care închise ambele uşi ale liftului, iar apoi, fără să-i dea nici o atenţie bărbatului înalt şi osos, apăsă pe butonul pe care scria „Parter".

Liftul coborî cîţiva metri, şovăi, mai coborî cîţiva metri, apoi se opri undeva între etaje. Domnul american se uită cruciş la butonul pe care scria „Parter" şi-l apăsă din nou, dar nu se întîmplă nimic.

— L-aţi apăsat destul de tare? întrebă domnul înalt şi osos, cu un puternic accent din nordul Angliei.

— Da, răspunse sec celălalt.

Britanicul din Yorkshire aduse asupra butonului arătătorul său uriaş şi eficace, dar cu tot atît de puţin succes.

— Mulţumit? întrebă americanul, cu o inflexiune ironică ce părea să se potrivească vocii lui profunde şi destul de hîrîite.

— Sigur, îi răspunse celălalt, fără să se tulbure, dar n-aş fi fost satisfăcut dacă nu l-aş fi încercat şi eu. S-ar zice că s-a înţepenit ceva pe undeva. Să încercăm poate să urcăm puţin şi pe urmă să vedem dacă putem coborî. Ce ziceţi?

Americanul încuviinţă din cap şi apăsă butonul necesar. Dar liftul luase hotărîrea de a rămîne unde era. Cei doi pasageri îşi apăsară nasurile de uşi şi auziră un glas care urca pe puţ în sus. Strigară şi ei către el, dar nu primiră nici un răspuns. Totuşi, după vreo cîteva minute, auziră un alt glas, mult mai puternic şi mai autoritar, care li se adresa:

—E-n regulă! urlă glasul de jos. În cîteva minute îl punem în mişcare. Nu vă atingeţi de nimic pînă nu vă spun eu. M-aţi auzit?

Urlară la unison că l-au auzit.

— Bine, atunci totul e în regulă. Nu durează mult.

Americanul schimbă o privire cu bărbatul înalt şi osos:

— Totul în regulă? rîcană americanul, împingîndu-şi înainte buza de jos, ca un copilaş bosumflat. Eu zic că totul e anapoda!

Da, cam neplăcută treabă, zise Dl. Hebblethwaite, reprezentantul comitatului Yorkshire. Nu părea prea tulburat de această întîrziere, şi încuviinţase afirmaţia americanului mai mult din politeţe.

— Model foarte vechi, ascensorul ăsta trebuia casat cu ani în urmă. Una din antichităţile dumneavoastră britanice, zise americanul, retrăgîndu-şi acum buza de jos pentru a încropi un vag zîmbet. Oricum, mă bucur că nu ne aflăm în zgîrie noriul Chrysler de la New York.

— Mi-am zis eu că trebuie să fiţi american, comentă achizitorul din Yorkshire, cu aerul că se felicită singur pentru perspicacitate.

— Da, sînt american. Şovăi o clipă, apoi adăugă cu exact atîta politeţe cît îi stătea în fire: Numele meu este Ongar, domnule.

— Iar al meu Tom Hebblethwaite.

— Încîntat de cunoştinţă, domnule Hebblethwaite, zise zîmbind domnul Ongar.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit că e o persoană plină de importanţă şi autoritate — şi aerul lui sugera în mare măsură acest lucru — se încruntă, scoase o agendă şi se încruntă încă şi mai tare la cîteva din paginile ei .Continuă să facă acest lucru în timp ce domnul Hebblethwaite îşi umplu pipa, şi-o aprinse şi începu să pufăie perfect mulţumit din ea. Apoi, după vreo două sau trei minute de tăcere între aceşti doi gentlemeni aflaţi suspendaţi în aer, domnul Ongar, cercetîndu-şi încă lista de contacte pe care trebuia să le stabilească sau alte însemnări, începu să fluiere uşurel.

Domnul Hebblethwaite îşi lăsă tovarăşul să fluiere preţ de vreun minut, apoi îl întrerupse:

—— Acuma eu am să vă spun ce încercaţi dumneavoastră să fluieraţi, îl anunţă el aproape cu entuziasm.

Domnul Ongar ridică ochii din agendă:

— Dar nu mi-am dat seama că fluier.

— Ba da, fluieraţi, şi am să spun eu ce aţi fluierat — şi m-aş mira să mai fie altcineva în clădirea asta care să vă poată spune.

— Ce anume?

— Era o arie din *Iuda Maccabeul* de Haendel, îi spuse cu un aer triumfător domnul Hebblethwaite.

Deşi domnul Ongar afirmase că nu ştie că a fluierat, totuşi melodia îi mai alerga încă prin minte, probabil, căci mai fluieră un crîmpei din ea. Iar apoi, faţa lui mare şi palidă se lumină deodată, dovedindu-l imediat un om pasionat:

— Da, aveţi dreptate, domnule... ăăă... Hebblethwaite, strigă el. E intr-adevăr o arie din *Iuda Maccabeul*. Şi dacă mi-ar fi spus cineva că aici, în clădirea asta din mijlocul City-ului, s-ar găsi cineva care să recunoască aşa uşor melodia asta, nu l-aş fi crezut. Cunoaşteţi muzica lui Haendel? Păi, e fantastic! După o-p-i-n-i-a mea, este cel mai fantastic dintre toţi muzicienii magnifici ai tuturor timpurilor. Da, domnule, cel mai fantastic. Şi cunoaşteţi o-ra-to-rii-le lui Haendel?

— Haendel? Cum să nu-l cunosc pe Haendel? strigă domnul Hebblethwaite. Dacă aţi fi fost şi dumneavoastră membru al Societăţii corale a orăşelului Luddenstall din Yorkshire, cu siguranţă că l-aţi cunoaşte pe Haendel şi pe toţi ăilalţi. Păi am cîntat din Haendel pînă n-am mai putut. Doamne, Dumnezeule! Toţi îl cunoaştem pe Haendel din cap în coadă.

— Splendid! se lumină la față domnul Ongar.
— Dar un lucru vreau să vă spun, reluă domnul Hebblethwaite, tot politicos, însă mult mai agresiv. Să știți că n-ați fluierat bine melodia aceea. Tocmai de-aia am pomenit de ea.
Domnul Ongar fu de-a dreptul șocat:
— Păi dacă e un lucru pe lumea asta cu care bănuiesc că mă pot mîndri — răspunse el vorbind rar și apăsat — e faptul că am ureche muzicală și în special pentru muzica lui Haendel. Dacă am fluierat melodia aia, domnule, puteți să puneți mîna în foc că melodia este exact așa cum am fluierat-o.
— Nici în ruptul capului n-aș pune mîna în foc pentru o chestie ca asta strigă reprezentantul comitatului Yorkshire. Nu, nu, ați greșit-o. Și am să vă arăt unde ați greșit-o.
Și fără să mai stea pe gînduri oferi propria lui versiune a ariei, fredonînd-o cu o voce plăcută de bariton și bătînd bine măsura.
Celălalt clătină din cap:
— Greșiți. N-am nimic împotriva melodiei acesteia. Îmi pare bine că am auzit-o. Dar NU este aria pe care a scris-o Haendel pentru *Iuda Maccabeul*. Nu știu ce am fluierat mai înainte, fiindcă mă gîndeam la altceva, dar am să v-o fluier acum și o să auziți exact unde greșiți.
Și cu un aer foarte solemn, domnul Ongar își țuguie buzele groase și fluieră, marcînd totodată ritmul pe mîneca tovarășului său de lift.
Acum fu rîndul domnului Hebblethwaite să clatine din cap și profită din plin de acest prilej. După aceea, cei doi pasionați melomani, rupți de lumea înconjurătoare în cușca aceea suspendată în care se aflau, începură să se certe cu aprindere și am mari îndoieli că vreunul din ei mai știa unde se află. Erau prea ocupați de încercarea lor de a se zdrobi reciproc cu o afirmare a calificărilor lor multiple, și întrucît despre nici unul din ei nu-ți venea să spui că e modest, erau foarte, foarte absorbiți:
— Uite ce e, zise domnul Hebblethwaite, apropiindu-și fața de obrazul domnului Ongar și bătîndu-l în mod repetat cu degetul în piept. E vorba de Societatea corală din Luddenstall și vă rog să băgați bine de seamă că deși Luddenstall-ul ăsta al nostru nu e chiar așa de mare, ar trebui să bateți lumea în lung și în lat pînă cînd găsiți o societate corală mai bună — și, cum vă ziceam, corala noastră a prezentat oratoriul ăsta de trei ori pînă acum, și atîta l-am repetat încît îmi sună în urechi, că-l știu mai bine chiar decît știu cum mă cheamă.
— Pînă acum nu v-am co-mu-ni-cat acest lucru — îl informă domnul Ongar țipînd — însă vă rog să luați notă că vorbiți cu James Stark Ongar — președintele societății Ongar

Tropical Products. Vă rog să păstrați informația numai pentru dumneavoastră, întrucît nu doresc să se facă prea multă vîlvă în jurul acestei călătorii pe care am întreprins-o în partea asta a lumii. Dar acum că știți cine sînt, vă veți aminti desigur că în ultimii zece ani eu am pus la bătaie dolarii pentru festivalul Haendel Ongar, cel mai mare festival muzical al vremurilor moderne.
— Și cînd Joe Clough al nostru — ăsta ne dirijează corul — o să vă spună că mai aveți de învățat cîte ceva, apoi chiar să știți că trebuie să învățați. Nu merge cu nici un fel de mișmașuri. Cînd dă Corala din Luddenstall un oratoriu în concert, apoi nu se joacă, așa... că dacă s-o nimeri, bine, și dacă nu, nu. Toți *învață* muzica — de la cap la coadă și de la coadă la cap, și-n lung și-n lat. Și v-am zis că *Iuda Maccabeul* l-am prezentat nu o dată — ci de *trei ori*...
— Iar mie dați-mi voie să vă spun doar un singur lucru. Am cea mai splendidă colecție de manuscrise și scrisori de-ale lui Haendel — nu cea mai splendidă din America, ci cea mai fantastică din întreaga *lume*. Vorbiți acum cu un om care și-a consacrat cea mai bună parte a timpului său — în afara ocupațiilor sale — precum și o parte imensă a dolarilor săi, muzicii lui Haendel, un om care i-a poftit chiar acolo în casa lui de la New York pe cei mai mari dirijori, ca să-i vorbească despre Haendel. Așa că dacă fluier eu ceva din Haendel, nu pot să greșesc. Nici dacă m-aș strădui n-aș putea greși melodia!
Vorbind la fel de înverșunați în felul acesta, se treziră deodată la fundul puțului ascensorului, cu un comisionar și un mecanic în salopetă, deschizîndu-le ușile și oferindu-le explicații amănunțite pentru întîrzierea produsă. Însă domnii Ongar și Hebblethwaite trecură pe lîngă acești indivizi fără să-i bage în seamă și fără să audă ce trăncăneau. Nu-i mai interesau lifturile. Îi interesa doar discuția lor. Vorbind deodată, înaintară pînă în stradă, unde pe american îl aștepta un Rolls Royce
Vederea limuzinei îi dădu o idee domnului Ongar:
— Ia ascultă-mă, domnule Hebblethwaite, zise el vorbind încă și mai apăsat decît de obicei. Dumneata ești un om ocupat. Și eu la fel — nici nu-ți poți închipui cît de ocupat sînt. Dar trebuie neapărat să lămurim chestiunea asta. În apartamentul meu de la hotelul Palatial am partitura de la *Iuda Maccabeul* — am cumpărat-o chiar acum vreo două zile, — un exemplar din secolul XVIII, mare cît toate zilele. Mergem acum cu mașina pînă acolo și rezolvăm povestea? N-aș putea suporta să petrec restul zilei gîndindu-mă că nu ți-am putut dovedi că greșești. Ce părere ai?
— Îmi convine de minune, răspunse domnul Hebblethwaite.

Ne uităm la aria aia pe hîrtie și dacă cumva greșesc, să-mi zici mie cuțu. Dar n-ai să poți să-mi zici.

Porniră imediat către Palatial, unul dintre hotelurile acelea super-de-luxe despre care auzise adesea domnul Hebblethwaite, fără să le fi vizitat vreodată. Îl impresionară în mod corespunzător culorile verzi, aurii și toată splendoarea costisitoare:

— Phii, să fiu al naibii, dar tre'să coste o groază de gologani să stai aici! comentă el în timp ce țîșneau cu alt lift către apartamentul domnului Ongar.

— Mă tem că mai bun ca ăsta nici nu aveți, zise domnul Ongar în treacăt. Foarte comod; și nu prea mare.

— Așa e, răspunse omul din Yorkshire cu o undă de ironie în glas. Nu-i prea mare. Ca la mama acasă, ați putea zice. Doar așa, cît un orășel, atîta tot. S-ar putea să te pierzi în el, dar pe de altă parte, nici n-ai de umblat mai mult de o jumătate de milă.

Domnul Ongar îl pofti într-o cameră de zi decorată în verde și în auriu:

— Ia loc, domnule Hebblethwaite, îi zise, începînd la rîndul său să se arate ironic. Fă-te comod, pentru că într-o clipă am să-ți dovedesc că ai greșit în legătură cu melodia aceea. Uite partitura.

Se duse pînă la masă și ridică de acolo un volum legat în piele de vițel. Dar numai atît putu face în privința lui *Iuda Maccabeul*, fiindcă în clipa aceea se întîmplă ceva:

— Ho-ho-ho! strigă un glas pe un ton batjocoritor, extrem de neplăcut.

Doi tineri ieșiră din dormitor și unul din ei se postă imediat în fața ușii de la intrare pe care tocmai o închisese domnul Hobblethwaite — cea care comunica cu restul hotelului. Celălalt lătră brusc „Miinile sus!" și scoase un revolver cu o înfățișare destul de antipatică. Domnii Ongar și Hebblethwaite se treziră cu miinile deasupra capului, iar tînărul cu revolverul le pipăi repede și abil toate buzunarele și păru să savureze cu încîntare descoperirea că acești doi gentlemeni nu au obiceiul să umble înarmați.

Domnul Hebblethwaite avu senzația că a fost aruncat drept în vîltoarea unui film. Mai cunoscuse el niște tineri care se mișcau și vorbeau în felul ăsta în piața mare din Luddenstall, unde o ducea adeseori pe doamna Hebblethwaite cînd aveau un ceas de răgaz. Întotdeauna îi plăcuseră dramele cu ticăloși și bandiți produse de Hollywood, dar pe de altă parte, întotdeauna le socotise puțin fanteziste. Acum însă trebui să-și revizuiască în pripă judecata. Tinerii ăștia doi erau destul de reali și totuși aveau aerul că au descins direct dintr-un film. Erau îmbrăcați strident în costume cu dungi de culori vii, pur-

tau cravate foarte voaiante, pantofi care-ți luau ochii și în mod evident se mîndreau grozav cu înfățișarea lor. Îți aminteau de o pereche de curcani — dacă n-ar fi fost atît de siniștri. Dar ținuta lor țanțoșă n-avea nimic tineresc în ea. Nici fețele nu erau de tineri. Aveau chipuri de oameni care n-au trăit mulți ani, dar arată mult mai bătrîni decît sînt, pur și simplu pentru că numai datorită unei minuni au apucat să trăiască chiar și atît. Cel care bloca ușa era mai puțin nesuferit, cu toate că era mai corpolent și mai borțos. Ceva cu totul grețos avea celălalt, mai micuț, care ținea pistolul în mînă. Avea părul negru ondulat, fața măslinie, de o tentă atît de palidă încît părea aproape verde, niște ochișori îndrăciți și gura strîmbă, sălbatecă. Cu cît se uita mai lung la el, domnul Hebblethwaite, cu atît devenea mai indulgent față de Hollywood pentru dramele cu gangsteri pe care le producea.

— Ho-ho-ho! rîse iarăși tărăgănat individul acesta, rostind totul din colțul gurii. Ei, domnule James Stark Ongar, pari mirat că mă vezi.

În privința asta, spunea adevărul. Chiar că Ongar era surprins că-l vede:

— Nu înțeleg ce-i asta. Care-i chestia? Cine sînteți?

Auzind aceste vorbe, tînărul de la ușă hohoti aspru:

— O pereche de tipi care face o călătorie de plăcere ca și tine, domnule Ongar, rosti el, evident încîntat de cît de spiritual e.

— Lasă-mă pe mine Sam, zise oacheșul, măruntel, repezindu-l cu o privire. Apoi se apropie de domnul Ongar și aproape că-i rînji în față:

— Am să-ți spun un mic secret, domnule Ongar. Doar așa, ca să-ți arăt ce înseamnă o surpriză adevărată. Sînt Charlie Banetti.

Domnul Ongar tresări, aproape că sări în sus:

Banetti! strigă el. Se sufocă holbîndu-se la necunoscut. Ce cauți aici?

— Dar ce, adică nu pot să fac și eu o plimbare de distracție? întrebă domnul Banetti arătîndu-și toți dinții. Apoi schimbă tonul, adaptînd unul foarte dramatic: Și zici că nu mă cunoști, ă? Dar cunoști ce trebuie despre mine, nu? Da, și eu cunosc ce trebuie despre dumneata. Domnul James Stark Ongar — unul dintre promotorii marii mișcări de curățire. Ei bine, pe Charlie Banetti încă nu l-ai putut curăța, ce zici unguroiule? O să fie ceva curățenie și pe partea asta a gîrlei, dar am s-o fac eu.

— Așa este! chicoti Sam de la ușă, la fel de bine dispus.

— Nu te mișca! strigă domnul Banetti.

— Uite ce e, domnule, interveni domnul Hebblethwaite, care simțea că ar fi fost timpul să preia conducerea treburilor.

N-ar fi mai bine să lași de-o parte drăcia aia?

Domnul Banetti îl fulgeră cu o privire disprețuitoare.

— Știi, s-ar putea să se descarce din greșeală — continuă foarte serios domnul Hebblethwaite. Și să știi că în țara asta noi îi cam spînzurăm pe ăia care umblă aiurea cu drăciile astea.

Domnul Banetti hohoti acum mai înfiorător decît izbutise s-o facă pînă atunci. Risul său era atît de impresionant și de feroce, încît ar fi putut să-i strice de tot fizionomia. Își aținti ochii mici, cu priviri de gheață, asupra domnului Hebblethwaite.

— A, da, așa zici? Păi bine, bă, da' cine ți-a dat voie să invii? Ești un stîrv mut și tot așa trebuie să rămîi. Zicînd acestea, înaintă spre domnul Hebblethwaite și cu un gest disprețuitor îi scoase cravata pe deasupra vestei. Bă, malacule, dacă mai scuipi bancuri dintr-astea, îți mardesc una la muzicuță de te pupă mă-ta rece! Și-l împunse pe domnul Hebblethwaite în stomac cu țeava pistolului. Ia, bagă-te-ncoace! îi porunci el. Hai, simplifică peisajul!

Domnul Hebblethwaite se trezi în dormitor, și i se trînti ușa în nas. De multă vreme nu mai fusese atît de supărat. Metodele domnului Banetti îl călcaseră pur și simplu pe nervi. Cel Mai tare și mai tare îl înfuriase chestiunea aceea cu smulsul cravatei. Nu poți, pur și simplu, să scoți astfel cravata unui om din Luddenstall — nu, nu, mai ales dacă ești străin și încă și un gangster american rîzăreț — fără să te aștepți să ți se întîmple ceva. Și totuși, deocamdată, domnul Hebblethwaite rămase mut. Cercetă din ochi dormitorul, dar cu toate că era o încăpere foarte agreabilă, admirabil decorată în aceleași culori — verde cu auriu — nu-i dădu nici o satisfacție. Fereastra nu dădea înspre stradă, ca cea de la camera de zi. Uitîndu-se afară, văzu un fel de curticică cu acoperișul de țiglă albă. N-avea nici scară de incendiu, nici altă ieșire. Bineînțeles că erau diverse sonerii prin cameră, dar cînd domnul Hebblethwaite își dădu osteneala să le cerceteze, se dovedi nu numai că făcea treaba de pomană, ci și că subestimase groaznic tehnica domnului Banetti. Toate soneriile fuseseră scoase din funcțiune. Acum nu mai exista nici un mijloc de comunicare între dormitor și restul hotelului. În afară de ușa care dădea în camera de zi, mai era doar una, cea de la baie; baie era într-adevăr frumoasă, dar nu-ți dădea nici o șansă de scăpare, decît doar pe canal. După ce petrecu vreo cîteva minute uitîndu-se în jur, domnul Hebblethwaite se hotărî asupra unui plan de acțiune. Înfățișarea lui era acum destul de calmă; în realitate însă, era încă turbat. Fără doar și poate, un concetățean de-al lui ar fi recunoscut imediat semnele furiei.

Începu să-și pună planul în aplicare, mîzgălind cîteva vorbe pe o foaie de hîrtie cu antetul hotelului, punînd în buzunar un săpun de la baie și apoi bocănind în ușa camerei de zi. Evident că aceste lovituri în ușă îl deranjară pe domnul Banetti, căci nu trecu multă vreme pînă cînd o deschise și întrebă ce naiba vrea domnul Hebblethwaite. Acesta îi răspunse:

— Vreau să ies de aici.

— A, da? strigă domnul Banetti, în maniera tradițională. Vrei să ieși, ă? Ei bine, ascultă-mă pe mine, măi prăjină îmbrăcată. Dacă rămîi acolo și stai pe craca ta, n-o iei pe coajă. Dar dacă nu-ți ții pliscul, ai îngălbenit-o. Mie mi se pare că ai mutră de țopîrlan din provincie, și parcă și la vorbă tot așa ai fi, și eu n-am putut niciodată să sufăr orășelele astea prăpădite, așa că nu vreau să am de-a face cu ele și nu te caftesc. Dar dacă-ți tot bagi nasul pe aici, ai să începi să te întrebi ce te-a pocnit, măi țărane.

— Da, da, înțeleg, dar vedeți, chestia e așa, începu entuziast domnul Hebblethwaite. Am venit aici cu domnul Ongar pentru că ne-am certat într-o privință și am vrut să vedem cine are dreptate, uitîndu-se la niște note pe care le are aici. Eu așa zic că ar fi mai bine să ne lăsați să rezolvăm cearta dintre noi înainte de a vă apuca de a voastră. Nu ne ia mai mult de un minut și o să puteți trata mult mai ușor cu domnul Ongar după ce-și ia piatra asta de pe suflet.

— Și adică-ți închipui că după aceea o să te lăsăm s-o întinzi de aici? îl ironiză domnul Banetti cu un sarcasm usturător. Dar de unde-ți închipui că venim noi? Nu te teme, că mai ai mult de stat pe aici!

— Nu, nu e vorba de asta, zise foarte sincer domnul Hebblethwaite. Voiam numai să lămurim lucrurile, atîta tot. După aceea mă întorc în dormitor și stau cuminte cum îmi ziceți, cîtă vreme doriți.

— Cred și eu, îi răspunse pe un ton sinistru, domnul Banetti. Apoi adăugă, peste umăr: Așa stau lucrurile, Ongar?

— Chiar așa, zise obosit domnul Ongar. Am avut o dispută în privința unei chestiuni muzicale, și am venit aici ca să vedem care din noi are dreptate.

— Și știți, domnule, îi zise foarte smerit domnul Hebblethwaite gangsterului, am scris aici pe hîrtie cum cred eu că stau lucrurile. Și dacă-mi dați voie să mă uit la notele alea — o jumătate de minut, nu durează mai mult — îi dau domnului Ongar hîrtia dacă am eu dreptate, sau o arunc pur și simplu dacă n-am, — și cu asta, basta. Nu ia mult timp. Dar sînt convins că domnul Ongar o să fie mai liniștit în sinea lui și o să poată să vă acorde mai multă atenție cînd e gata treaba.

— Domnul Ongar o să-mi acorde foarte multă atenție —

mai multă decît mi-a dat vreodată — acum imediat, zise tărăgănat domnul Banetti, după care adăugă cu dispreț: Mă rog, dă-i bice!

Domnul Hebblethwaite îi dădu bice, deplasîndu-se pînă la masă, deschizînd partitura imensă legată în piele de vițel și comparînd-o cu hîrtia pe care o scoase din buzunar.

— Doamne ferește! De necrezut! strigă el, părînd deopotrivă supărat și rușinat. Ați avut dreptate, domnule Ongar, iar eu m-am înșelat! Lăsați, că uite arunc chestia asta pînă n-o mai vedeți ca să rîdeți de mine. Și se îndreptă spre fereastra deschisă și aruncă afară hîrtia. Peste o secundă se auzi parcă un zgomot de dedesubt, ca și cum hîrtia ar fi căpătat deodată o greutate mult mai mare și s-ar fi izbit de ceva.

— Ați văzut? întrebă domnul Hebblethwaite blînd ca un mielușel, întorcîndu-se lîngă domnul Banetti și ținînd încă deschisă partitura cu o mînă. Eu nu știu dacă vă pasionează muzica, însă melodia asta de aici...

... Și ținu notele deschise ca să le cerceteze domnul Banetti.

Gangsterul fu silit să arunce și el o privire. Nimeni n-ar fi putut rezista ispitei de a se uita o clipă. Și clipa pe care o alese domnul Banetti pentru a se uita la partitură, coincise cu clipa în care domnul Hebblethwaite se transformă dintr-un prostovan încet la minte, într-un om de acțiune cu mișcări fulgerătoare (pentru că la urma urmei se prea poate ca un om să poarte ochelari și să fie achizitor la o cooperativă și totuși să fie om de acțiune; și, mai mult decît atît, în primul război mondial existase un sergent Hebblethwaite din Regimentul West Yorkshire care căpătase decorația „Meritul ostășesc" în bătălia de pe Somme). La finele acelei clipe, pistolul nu mai era în posesia domnului Banetti, iar domnul Banetti însuși făcea niște pași legănați înapoi, întrucît căzuse victima unei lovituri abrupte și puternice care-i fusese aplicată cu o voluminoasă partitură haendeliană.

— Ține asta! îi strigă domnul Hebblethwaite domnului Ongar, și în aceeași clipă îi aruncă pistolul. Păzește-l pe ălălalt individ!

Într-o clipă domnul Hebblethwaite își scoase ochelarii și-și îndreptă toată atenția către domnul Banetti care mai era încă năuc.

— Ei băiete, acum să te văd, îi zise el aspru. O să avem ceva de împărțit între noi. Avem o problemă de rezolvat. Nu, nu, lasă-ne singuri, domnule Ongar. Ai grijă de ălălalt tip. Ei băiete, ia să vedem care din noi dă bătaia promisă.

Gangsterul era destul de bătăios și întrucît fusese crescut într-o școală de haidamaci, știa să se lupte destul de bine. Era

mai tînăr decît domnul Hebblethwaite, dar prea multe nopți pierdute și prea multă băutură proastă măcinaseră avantajul acestei diferențe de vîrstă. Mai mult decît atît, întrucît și domnul Hebblethwaite făcuse o școală destul de aspră, știa și el să se lupte, era masiv și avea o alonjă mai mare. Bătălia dură cam patru minute, timp în care domnul Banetti o încasă rău.

— Și acuma băiete, am să-ți scot *eu* ție cravata! urlă domnul Hebblethwaite cu cel mai lăbărțat accent al ținutului său natal. Și în timp ce gangsterul se clătina pe picioare dîndu-se înapoi pentru ultima dată, domnul Hebblethwaite se năpusti înainte și trase de bucata aceea nevinovată de mătase, cu atita sălbăticie încît o rupse și rămase cu ea în mînă.

Astfel, onoarea orașului Luddenstall căpătase satisfacția cuvenită.

În momentul acesta, s-ar fi zis că în ciuda pistolului din mîna domnului Ongar, Sam — gangsterul care păzea ușa — ar fi fost dispus să-și aducă și el contribuția la jocul respectiv, însă din nefericire pentru el, se întîmplă un lucru foarte surprinzător. Ușa din spatele lui se deschise brusc și pînă să apuce el să facă vreun gest dramatic, și cu mult înainte ca șeful său să se poată aduna de pe jos, în cameră se mai aflau încă patru persoane: administratorul hotelului cu doi hamali și o namilă de polițist. Conform tradițiilor acestei insule ciudat de demodate (în care mai persistă o anumită îngustime de vederi față de oameni în genul domnului Banetti), polițaiul se arătă groaznic de neînțelegător în atitudinea sa față de cei doi distinși musafiri de peste ocean, și contribuind din plin la trimiterea lor într-un loc unde fură puși sub acuzare.

— Dar zău dacă înțeleg, zise domnul Hebbletwaite o jumătate de oră mai tîrziu, ce căutau ei de fapt?

Fuma un trabuc de proporții și arome magnifice.

Domnul Ongar scoase din gură un colos similar.

— Păi eu presupun că era vorba de o afacere nouă, zise domnul Ongar, vorbind rar. Banetti știa că sînt unul dintre promotorii mișcării pentru eliminarea din afaceri a bandelor. Dacă mă forța să-i semnez un cec aici la Londra, n-aș mai fi avut nici un cuvînt să combat gangsterismul. Și pe deasupra și-ar mai fi bătut și joc de mine. Și chiar pregătise cecul să i-l semnez. Ne-ar fi legat burduf, ar fi încasat cecul în zece minute și astă-seară ar fi șters-o la Paris ori la Berlin. Însă mulțumită dumitale, domnule Hebblethwaite n-am ajuns în situația respectivă.

— Păi da, că flăcăul ăla și-a semnat singur condamnarea cînd a venit și m-a tras de cravată, răspunse domnul Hebblethwaite, rumegînd amintirea scenei.

— Dar cum de i-ai adus pe tipii ăştia, hamalii şi poliţia? întrebă domnul Ongar. Ai strigat cînd erai în dormitor?

Provincialul rînji:

— Apoi, a fost o trebuşoară pe cinste, măcar că trebuie să mărturisesc că nu credeam că iese pînă la urmă. Cînd am intrat aici, am scos capul pe fereastră şi am observat un fel de verandă de sticlă acolo jos. Aşa că am scris şi eu un fel de mesaj — anunţîndu-i că se întîmplă ceva treburi necurate în camera asta, şi m-ai văzut şi dumneata cînd l-am aruncat afară. Numai că am înfăşurat în el o bucată mare de săpun, aşa că s-a lipit perfect. Mi-am zis eu în sinea mea că ori sparge sticla aia, ori măcar face un zgomot ceva, şi oricum o fi, tot o să bage cineva de seamă. Şi aşa a şi fost. Din dormitor n-am putut să-l arunc, înţelegi, fiindcă fereastra aia dă în altă parte şi n-ar fi văzut nimeni hîrtia.

Domnul Ongar îşi exprimă admiraţia faţă de această trebuşoară bine făcută, apoi îl privi solemn pe musafirul său.

— Domnule Hebblethwaite, începu el cu aerul că ţine un discurs la un dineu oficial şi că propune un toast în sănătatea interlocutorului. Dumneata eşti genul de reprezentant de care avem nevoie pentru firma Ongar Tropical Products. Ce-ai zice de propunerea asta? Termenii, salariul şi celelalte le stabileşti dumneata.

— He, ştii dumneata că de multe ori i-am auzit vorbind aşa prin filme, strigă domnul Hebblethwaite cu entuziasm şi întotdeauna mi-am zis că e doar aşa, vorbărie goală, dar — poftim! — acuma mi s-a întîmplat şi mie. Ei, mulţumesc foarte mult, domnule Ongar, dar nu pot primi propunerea. Vezi dumneata, eu sînt exact genul de om de care are nevoie cooperativa din Luddenstall. Nu zic că mi-ar strica un bănuţ în plus acolo, dar cel mai bun lucru ar fi să le scrii şi să le spui ce părere ai.

— Îţi rămîn foarte îndatorat, domnule Hebblethwaite, zise americanul, cu aerul că începe o nouă peroraţie publică

Dar domnul Hebblethwaite îi reteză vorba:

— Acuma, eu îmi dau seama că dumneata ai vrea să faci ceva pentru mine şi nu ştii ce. Stai aici o vreme, nu? Tot timpul vii şi pleci, nu? Aşa 'e. Ei bine, trebuie să-mi făgăduieşti că ai să vii să asculţi corala noastră din Luddenstall, cîntînd *Mesiah* de Haendel — şi ai să auzi şi dumneata o interpretare bună a lui Haendel, şi dacă o să-ţi placă, atunci bagă mîna în buzunar şi adaugă o sumă frumuşică la lista de subscripţie pentru societatea noastră muzicală. Nu ne strică niciodată un epitrop mai înstărit.

— Sigur că da! răspunse entuziast domnul Ongar. Sînt

gata s-o fac şi acum. Apoi zîmbi ca un drăcuşor: Dar să nu uiţi că am avut dreptate în privinţa melodiei aceleia din *Iuda Maccabeul*.

Domnul Hebblethwaite sări în picioare:

— Ei nu, că asta-i bună! Cum să ai dreptate? Să nu-ţi bagi în cap asemenea prostii. Eu am zis atunci că am greşit, numai ca să pot să arunc pe fereastră hîrtia aia. Cerurile să mă ocrotească — dar am ştiut tot timpul că am dreptate. Ia — continuă el agresiv, ridicînd partitura de pe masă — ia încearcă să fluieri asta. Îndată ai să vezi cine a avut dreptate.

Şi noi îi lăsăm să fluiere în continuare.

Prezentare şi traducere din limba engleză
de ANDREI BANTAŞ

DAMON RUNYON
(S.U.A.)

Dintr-o carieră de cronicar sportiv și de reporter din lumea interlopă și din cea a spectacolelor și localurilor de pe Broadway, s-a născut prozatorul Damon Runyon (1884—1946) care face o notă aparte în literatura americană, atît prin subiectele alese din aceste sectoare ale societății americane cît și prin mijloacele de expresie: vocabularul argotic care necesită un glosar, un limbaj aproape agramat, dar și o puternică vibrație umană, aproape sentimentală. Nuvelele din lumea gangsterilor, Tipi și tipese *(1932), au inspirat comedia muzicală cu același titlu.*

ABUZ DE ÎNCREDERE

Mai deunăzi, un tip căruia i se zice judele Goldfobber, și care de fapt e clănțău de meserie, îmi trimite vorbă cum că vrea să trec pe la el pe la birou, undeva în jos pe Broadway, și măcar că în linii mari nu mă prea înghesui eu să am de a face cu de-alde ăștia, întîmplător judele Goldfobber mi-e amic, așa că mă duc să-l văd.

Acuma firește că judele Goldfobber nu e judecător și nici n-a fost vreodată și după părerea mea nici n-ar fi în stare să fie judecător, fac prinsoare în privința asta, dar așa i se zice, judele, fiindcă asta îl gîdilă oarecum, și întotdeauna lumea vrea să-l gîdile în mod plăcut pe judele Goldfobber, fiindcă e unul din ăi mai straşnici clănțăi din New York și i-a scos pe foarte mulți oameni basma curată, cînd păreau cu totul pierduți. E o adevărată minune cum se pricepe el să-i țină pe unii și pe alții să nu intre la pirnaie și e mai bun decît scamatorii ca să-i scoată de la gros pe ăia de-au intrat.

Eu unul n-am avut nici un fel de nevoie de serviciile profesionale ale judelui Goldfobber, fiindcă totdeauna am fost un cetățean cu frica lui Dumnezeu și nici nu pot să-i sufăr pe ăia

de încalcă legea, însă oricum s-a întîmplat să-l cunosc de ani și ani de zile pe judele Goldfobber. Îl știu de pe la baruri și alte bombe dintr-astea, fiindcă e dintre tipii cărora le place să umble prin localuri, că deh, mai agață și el pe ici-pe colo cîte un proces sau cîte o gagică mai de doamne ajută.

Ei bine, cînd m-am dus la judele Goldfobber, m-a luat în biroul lui particular și m-a întrebat dacă i-aș putea găsi vreo doi băieți buni care să fi rămas fără slujbă și care ar vrea să facă o trebușoară pentru că, zicea judele că dacă sînt harnici, le poate găsi ceva de făcut.

— Bineînțeles, mi-a zis judele, nu e vorba de o slujbă permanentă, e doar o treabă în acord, numai că băieții trebuie să fie de încredere, pe care să te poți bizui la o adică. E vorba de o treabă afară din oraș și e nevoie de mult tact și de oarecare curaj, a adăugat el.

Mde, tocmai vroiam să-i zic judelui Goldfobber că eu nu-s birou de forțe de muncă și să-mi văd de treabă, fiindcă din felul cum mi-a zis că băieții trebuie să fie băieți pe care să te poți bizui la nevoie, am înțeles că o asemenea nevoie se poate ivi oricînd, și ce treabă am eu să-mi bag vreun prieten într-un bucluc dintr-ăsta?

Dar tocmai cînd dădeam să ies din biroul judelui, m-am uitat pe fereastră și am văzut în depărtare cartierul Brooklyn și cînd l-am văzut am început să mă gîndesc la vreo două mutre de pe-acolo care după cum mă taie pe mine capul trebuie să sufere cumplit de pe urma șomajului. Mi-am amintit de Harry Armăsarul, de John Spaniolul și de Micuțul Isador, și de ce mă gîndeam că trebuie să sufere ei de pe urma situației cu șomajul? Pentru că dacă nimeni nu muncește și nu scoate nici un ban, ei n-au pe cine să jefuiască și dacă n-au pe cine să jefuiască, înseamnă că în mod firesc Harry Armăsarul și John Spaniolul și Micuțul Isador trebuie să sufere cumplit de pe urma depresiunii economice.

În orice caz, pînă la urmă i-am pomenit judelui Goldfobber de numele lor și mai mult decît atîta, i-am lăudat pentru cît de serioși sînt, pentru că te poți bizui pe ei la o adică și pentru că au curaj, slavă domnului, cu toate că n-am putut merge pînă acolo încît să le laud și tactul. Judele Goldfobber a fost încîntat la culme fiindcă a auzit de multe ori de Harry Armăsarul, John Spaniolul și Micuțul Isador.

Mi-a cerut adresele lor, însă firește că nimeni nu știe exact unde locuiesc Harry Armăsarul și John Spaniolul și Micuțul Isador, fiindcă de fapt ei nu locuiesc nicăieri. Oricum însă, le-am zis de un hogeag de pe strada Clinton unde ar putea să le dea de veste și pe urmă l-am părăsit pe judele Goldfobber de teamă să nu mă roage să le duc vreun bilețel, fiindcă dacă

e vreun gagiu în toată lumea căruia nu-mi place să-i duc bilețele, și cu care nu vreau nici măcar să am de-a face într-o formă sau alta, apăi ăla e și Harry Armăsarul, și John Spaniolul, și Micuțul Isador.

Ei, și pe urmă n-am mai auzit nimic despre toată tărășenia asta vreme de vreo cîteva săptămîni, pînă într-o seară cînd eram la bomba lui Mindy de pe Broadway și sorbeam niște borș rece de sfeclă, foarte înviorător pe arșiță, cum se întîmpla să fie atunci, și cînd colo, cine îmi dă buzna în local? Harry Armăsarul, John Spaniolul și Micuțul Isador. Așa de tare m-am mirat că-i văd încît am înghițit strîmb un pic de borș rece și era cît p-aci să mă înec.

Dar băieții s-au arătat destul de prietenoși, și de fapt Harry Armăsarul m-a și bătut pe ceafă ca să-mi revin din înec, și cu toate că mă lovea așa tare că era să-mi îndoaie șira spinării, mie oricum mi s-a părut un gest de o mare politețe, și cînd am izbutit să scot o vorbă i-am zis:

— Vai, Harry, i-am zis, dar ce cinste și onoare pentru mine să te văd, și nădăjduiesc cu bucurie că o să vreți cu toții să mîncați cu mine un blid de borș rece de sfeclă, ca să vedeți ce bun e.

— Nu, mulțumesc, zice Harry, n-avem noi treabă cu borșul rece. Noi îl căutăm pe judele Goldfobber. L-ai mai văzut în ultima vreme?

Mde, ideea că Harry Armăsarul și John Spaniolul și Micuțul Isador îl caută pe judele Goldfobber mă cam bagă în sperieți și m-am cam temut că treaba pe care le-a dat-o judele Goldfobber a ieșit prost și vor să-l facă bucăți pe Goldfobber, dar peste o clipă Harry îmi zice:

— Apropo, zice el, vrem să-ți mulțumim pentru trebușoara aia pe care ne-ai trimis-o. Poate că într-o bună zi o să putem să-ți facem și noi un serviciu la fel de mare. Foarte interesantă trebușoară, zice Harry, și cît îți bagi tu borșul ăla pe sub mustață am să-ți dau niște amănunte, ca să înțelegi și tu de ce-l căutăm pe judele Goldfobber.

A reieșit (mi-a zis Harry Armăsarul) că treaba aia nu era pentru judele Goldfobber personal, ci pentru un client de-al lui, și cine crezi că era clientul ăsta? Însuși domnul Jabez Tuesday, multimilionarul, proprietarul circuitului de bufete expres, unde mulți cetățeni se duc să mănînce și se servesc singuri. Ei, judele Goldfobber a venit personal la Brooklyn să ne vadă și m-a trimis la domnul Jabez Tuesday cu o scrisoare de recomandare, pentru ca domnul Tuesday să-mi poată explica ce dorește de la mine, fiindcă judele Goldfobber e un muian prea elegant ca să-mi explice chiar el asemenea chestii.

De fapt, se prea poate ca judele Goldfobber nici măcar să nu știe ce vrea domnul Jabez Tuesday de la mine, măcar că aș fi în stare să fac pariu doi la unu că judele Goldfobber nu-și închipuie cum că domnul Jabez Tuesday ar vrea să mă angajeze casier la vreun bufet dintr-ăla de-al lui.

Oricum, m-am dus să-l vizitez pe domnul Tuesday într-un hotel de pe Fifth Avenue unde și-a instalat cotețul, ce mai, un șir întreg de camere de-ți ia ochii, numai că mie domnul Tuesday nu prea mi-a plăcut, fiindcă s-a foit și a mustăcit pînă i-a venit rău înainte de a-mi spune într-un tîrziu la ce fel de treabă s-a gîndit pentru mine. E o pocitanie așa cam prăpădită, ca o prună uscată, cu chelie ca-n palmă și o mustăcioară subțirică atîrnată pe buza de sus, poartă bicicletă pe nas și pare al dracului de speriat.

Ei și cum îți zic, a umblat ce-a umblat cu fofîrlica pînă să ajungă la treaba aia și pe urmă mi-a zis ce-l roade și ce vrea să facă, și toate erau de fapt foarte simple, așa de simple încît mi s-a părut că domnul Jabez Tuesday s-a scrintit la mansardă cînd mi-a zis că vrea să-mi dea zece miare pentru trebușoara aia.

Ce vroia domnul Tuesday de la mine era să-i fac rost de niște scrisori pe care le-a scris chiar el unei gagici de o cheamă domnișoara Amelia Bodkin, care stă într-o casă la marginea orașului Tarrytown, fiindcă s-ar părea că prin scrisorile alea domnul Tuesday a plesnit vreo două-trei chestii pentru care acuma se zgîrie pe ochi — ca de pildă, că i-a vorbit domnișoarei Amelia Bodkin de amor și de căsătorie și de alte treburi dintr-astea, și se teme ca nu cumva ea să-l dea în gît pentru abuz de încredere.

— O idee în genul ăsta m-ar încurca rău de tot, mi-a zis domnul Jabez Tuesday, fiindcă sînt pe punctul de a mă însura cu o persoană care face parte din una din cele mai lustruite familii din țara asta. E adevărat, mi-a zis domnul Tuesday, că familia Scarwater nu mai are chiar atît de mulți gologani cît avea pe vremuri, dar oricum nu încape îndoială că ce distinși sînt, iar logodnica mea, domnișoara Valerie Scarwater este cum nu se poate mai rafinată. Adevărul este, a adăugat el, că e așa de rafinată și distinsă că s-ar putea să-i sară muștarul dacă aude că mă dă cineva în judecată pentru abuz de încredere și s-ar putea să-și ia cuvîntul înapoi.

Ei bine, l-am întrebat pe domnul Tuesday care-i toată chestia cu abuzul de încredere, și el mi-a explicat că e vorba (dacă cineva promite să facă o treabă și n-o face înțelegi,) deși firește că la noi la Brooklyn altfel le zicem la chestiile astea și altfel le tratăm.

— Treaba e foarte ușoară pentru un om în genul dumitale, mi-a zis domnul Tuesday. Domnișoara Amelia Bodkin stă singură în casa ei de la capătul orașului Tarrytown, are doar vreo doi servitori bătrîni care nu-s deloc periculoși. Acuma ideea este, a adăugat el, că nu trebuie să-i intri în casă ca și cum i-ai căuta scrisorile, ci ca și cum ai urmări să-i furi altceva — de exemplu, argintăria, care e foarte veche și foarte scumpă. Și domnul Tuesday mai adăugă: Scrisorile astea le ține în camera ei într-o cutie mare cu incrustații, și dacă iei cutia asta și o furi împreună cu argintăria, nimeni n-o să bănuiască că de fapt vroiai scrisorile, ci că ai luat-o socotind că e plină de obiecte prețioase. Ei și dacă-mi aduci mie scrisorile, îți capeți alea zece miare, mi-a zis domnul Tuesday și pe urmă, poți să păstrezi și argintăria. Dar ai grijă să iei neapărat și un ceainic stil Paul Revere, împreună cu restul argintăriei, fiindcă face o groază de bani, a adăugat el.

— Mde, i-am zis domnului Tuesday, fiecare-și cunoaște cel mai bine meseria lui, și eu unul n-aș vrea să mă lipsesc de o trebușoară drăguță și ușurică, i-am zis, dar mie mi se pare că cel mai simplu ca să puneți mîna pe scrisori ar fi să le cumpărați de la gagica asta și gata. Personal, i-am zis, eu nu cred să existe vreo pipiță pe lume care să nu fie gata să vîndă și un întreg oficiu poștal pe zece miare, mai ales în vremurile astea! Ba eu cred că ar fi în stare să vă mai dea și un Shakespeare pe deasupra.

— Nu, nu! mi-a zis domnul Tuesday. Calea asta nu ține deloc cînd e vorba de domnișoara Amelia Bodkin. Vezi dumneata, mi-a zis el, domnișoara Bodkin și cu mine sîntem în relații foarte, foarte strînse de vreo cinșpe sau șaișpe ani. Sîntem în relații extrem de strînse, ce mai? În momentul ăsta ea habar n-are că eu aș avea de gînd să rup relațiile cu ea. Ei, a adăugat Tuesday, dacă încerc să cumpăr scrisorile de la ea, asta s-ar putea să-i bage cine știe ce gînduri în cap. Nu, nu, ideea ar fi să-i iau întîi scrisorile și pe urmă să-i explic în legătură cu ruperea prieteniei, iar după aceea să fac cu ea aranjamentele cele mai potrivite... Și te rog să n-o înțelegi greșit pe domnișoara Amelia Bodkin, a mai adăugat el. E o persoană minunată, mi-a explicat, dar nu cunoști zicala „Furia femeii părăsite e mai rea ca flăcările iadului"? Și poate că domnișoara Amelia Bodkin o să-și închipuie cumva că o părăsesc dacă află că vreau să mă însor cu domnișoara Valerie Scarwater. Și mai mult decît atît, zice el, dacă mai păstrează încă scrisorile s-ar putea să încapă pe mîna unor avocați veroși care să ceară o sumă foarte mare, zău așa. Dar asta nici nu mă sperie chiar așa de rău, a zis domnul Tuesday, ca ideea

că s-ar putea ca domnișoara Valerie Scarwater să afle de scrisori și să-și facă o impresie greșită despre prietenia mea cu domnișoara Amelia Bodkin.

Ei, a doua zi după-amiază l-am cules pe John Spaniolul și pe Micuțul Isador, care juca barbut cu un gagiu zis Edmund Savantul, căruia i se zice așa fiindcă a fost o dată la liceul Erasmus și era socotit elev foarte bun, așa că l-am poftit și pe Edmund Savantul să vină cu noi. Șmecheria era că eu știam că Edmund Savantul ciștigă un ban bun dacă joacă barbut cu Micuțul Isador, și ce mi-am zis eu? Că dacă o vreme îi iau sursa de ciștig, ar fi doar un gest nobel să-i dau altceva de făcut. Și pe urmă, ce mi-am mai zis eu? Că dacă tot e vorba de scrisori în treaba asta poate n-ar fi rău să-l avem pe Edmund Savantul printre noi în caz că e nevoie de niscaiva citit, fiindcă John Spaniolul și cu Micuțul Isador nu cunosc buchile, iar eu nu mă descurc decît cu titlurile mari de la afișe sau ziare.

Ei, am împrumutat noi o mașină de la un prieten de-al meu de pe strada Clinton, m-am așezat la volan și-am pornit spre Tarrytown, un locșor mai în sus pe rîul Hudson, o plimbare foarte frumoasă pentru toată lumea prin faptul că e peisajul mișto. Era prima dată că Edmund Savantul și cu John Spaniolul și Micuțul Isador vedeau peisajul de pe rîul Hudson măcar că toți au avut reședința pe malul acestui rîu frumos cît au stat cîțiva ani la Sing-Sing. Mandea n-a fost niciodată la Sing-Sing, dar o dată a ajuns la Auburn și o dată m-au băgat și la Comstock, numai că acolo peisaju' e de jale, nu face doi bani.

Am ajuns la Tarrytown cam pe la căderea nopții și am mers pe strada principală prin tot orașul, așa cum mi-a zis domnul Tuesday, pînă am ajuns într-un tîrziu la locul pe care-l căutam, o căsuță mică albă de pe un bot de deal deasupra rîului, nu prea departe de șosea. Căsuța asta albă are teren mare în jurul ei, înconjurat cu un zid scund de piatră, și o alee care se desface din șosea și cînd am dat eu de poarta aleii am luat strîns volanul și ce să vezi? Am intrat cu rabla într-un stîlp de piatră și am făcut mașina armonică.

Ei vezi, ideea era că noi urma să facem treaba asta repede și pe șest, să ne spălăm iute pe miini de ea, la urma urmei mai lăsînd pe unu sau altu' legat acolo pînă ne făceam noi nevăzuți, fiindcă eu nu pot să sufăr nici spargerile, nici statul la pîndă, că mi se pare că nu e de nasul meu. Și pe urmă îți mai și ia o groază de timp, așa că eu d-aia m-am repezit să duc mașina la ușa din față cînd mi-a ieșit înainte stîlpul ăla de m-am bușit de el.

Pe urmă nu-mi mai aduc aminte de nimic decît că deschizînd ochii m-am trezit într-un pat străin și într-un dormitor străin, și chit că mi s-a mai întîmplat de multe ori treburi dintr-astea, niciodată parcă nu m-am trezit într-un dormitor chiar așa de străin. Phii, era tot numai puf și dantelă fină, singura chestie care mă cam zgîria era John Spaniolul care ședea alături și se uita la mine.

Firește că am vrut să știu ce se întîmplă și John Spaniolul mi-a zis că atunci cînd am bușit stîlpul am adormit de-am început să sforăi, cu toate că ăilalți n-au fost nici măcar răniți și pe cînd zăceam acolo întins pe alee și-mi curgea borșul gîrlă de la o rană adîncă din scăfîrlie, cine a ieșit din casă? O gagică cu un gagiu dincolo de bine și de rău, care părea să fie majordom sau lacheu ceva, și gagica a ținut-o tot una și bună că să mă ia băieții și să mă aducă în casă și să mă așeze în dormitorul ăsta.

Și pe urmă zice John Spaniolul că m-a șters gagica de sînge și mi-a înfășurat strîns căpățîna și s-a dus personal la Tarrytown să facă rost de un vraci ca să vadă dacă nu cumva o să mor de pe urma rănilor ăstora, în timp ce Edmund Savantul și Micuțul Isador se străduiesc să repare mașina. Așa că zicea John Spaniolul, el ședea acolo să mă păzească pînă se întoarce gagica, măcar că eu unul știu că de fapt șade acolo ca să mă buzunărească primul în caz că dau în primire.

Ei bine, în timp ce mă gîndeam eu la toatea astea și mă întrebam ce e de făcut, dă buzna înăuntru o tipă de vreo patruzeci de ani bătuți pe muchie, bine înfiptă pe popice, dar cu o moacă destul de drăguță și oricum blîndă, care zîmbea așa de la o ureche la alta și urmată de un gagiu care am văzut din capul locului că e vraci, mai ales că ținea strîns în mînă o trusă neagră și avea și o barbă cenușie ca de țap. Pentru ăi de le plac gagicile între două vîrste, eu zic că asta era a mai strașnică, măcar că mie îmi plac mai mult alea tinere. Dar cînd m-a văzut cu ochii deschiși mi-a zis după cum urmează:

— Vai ce bine-mi pare că n-ai murit, sărăcuțul! Dar, a adăugat ea, iată-l pe doctorul Diffingwell și el o să vadă cît de grav ești rănit. Mă numesc domnișoara Amelia Bodkin și asta e casa mea și ăsta e chiar dormitorul meu și-mi pare grozav de rău că ești rănit.

Mde, îți dai seama cît de stînjenit m-am simțit în situația asta, fiindcă eu venisem aici să-i șterpelesc scrisorile și argintăria domnișoarei Amelia Bodkin ,inclusiv ceainicul stil Paul Revere, și cînd colo ea mă îngrijește aici în stil mare, și mai zice și că-i pare rău pentru mine.

Însă se părea că nu prea aveam ce să zic în momentul ăla, așa că mi-am ținut gura cît m-a cercetat doftorul; după ce s-a uitat bine la scăfîrlie și m-a tot pipăit în sus și-n jos, mi-a zis următoarele:

— Rana e foarte gravă. O să vă trebuiască s-o cos și bolnavul va trebui să stea liniștit vreo cîteva zile că altfel s-ar putea ivi complicații, a adăugat el. Cel mai bine ar fi să-l ducem imediat la spital.

Dar domnișoara Amelia Bodkin nici n-a vrut s-audă de una ca asta. Domnișoara Amelia Bodkin a zis că trebuie să mă odihnesc acolo unde sînt și c-o să aibă ea grijă de mine, fiindcă zice că m-a rănit stîlpul de la poarta ei chiar pe proprietatea ei, așa că e neapărat necesar să facă ceva pentru mine. De fapt, din felul cum se supără domnișoara Amelia Bodkin cînd e vorba de mutarea mea îmi închipui că poate că e vorba doar de atracția pe care o exercit asupra ei, numai că pe urmă mi-am dat eu seama că o făcea numai din pricina singurătății, fiindcă tot se plictisea și îngrijirea mea îi aducea cît de cît ceva de făcut.

Ei, firește că n-am avut nimic împotriva unei asemenea idei, fiindcă dacă stau și mă gîndesc mai bine, așa puteam să văd mai ușor de chestia cu scrisorile, precum și de argintărie, treabă ușoară și curată făcută dinăuntru din casă, așa că chiar m-am străduit să arăt mai rău decît îmi era de fapt, deși bineînțeles că oricine m-a cunoscut pe vremea cînd am purtat în mine opt gloanțe de la colțul străzii Cincizeci cu Broadwayul și pînă în cartierul Brooklyn ar muri de rîs aflînd că am stat în pat din pricina unei tăieturi la cap.

Ei, după ce m-a cusut bine vraciul și s-a cărat, i-am spus lui John Spaniolul să-l ia pe Edmund Savantul și pe Micuțul Isador și să se întoarcă la New York, dar să țină legătura cu mine prin telefon ca să le pot spune cînd să revină, și pe urmă am pus bila pe cinci, fiindcă se pare că eram tare obosit. Cînd m-am trezit mai tîrziu în cursul nopții, cred că-mi cam crescuse fierbințeala și-mi era cam rău, și domnișoara Amelia Bodkin ședea la căpătîiul meu și-mi ștergeta fruntea cu o cîrpă răcoroasă, foarte, foarte plăcută și mișto.

Spre dimineață mă simțeam mai bine, așa că am reușit să bag la ladă micul dejun pe care mi l-a adus ea pe o tablă și am început să-mi dau seama că nu-i chiar așa de rău să fii țintuit la pat, la urma-urmei, mai ales dacă nu ești înconjurat de sticleți, ca să dai cu ochii de ei de cum ridici pleoapele, și să te întrebe mereu că cine te-a găurit.

Ei, și-am văzut eu că domnișoarei Amelia Bodkin îi face o plăcere nebună-nebună să aibă de îngrijit pe cineva, deși

firește că dacă ar ști pe cine îngrijește ea în momentul ăsta, cred că ar ieși în șosea și-ar chema jandarmii. Abia după ce-am luat gustarea aia am putut s-o hotărăsc să se ducă și ea să doarmă puțin, și în timp ce dormea ea, a venit gagiul ăla bătrîn de părea să fie lacheu ori majordom și a tot intrat și-a ieșit pe ușă ca să vadă cum mă simt.

Era un bătrînel flecar nevoie mare, și curînd, curînd a început să-mi facă una și alta despre domnișoara Amelia Bodkin, și ce mi-a spus? Că e de mult iubita unui gagiu de la New York care e în fruntea unei afaceri pe sprînceană și putred de bogat, și bineînțeles că eu știam că muianul e domnul Jabez Tuesday, măcar că babalîcul ăsta care pare să fie majordom nici nu mi-a pomenit numele.

— Sînt împreună de mulți ani, mi-a zis el. La început el era foarte sărac, cînd s-au cunoscut, iar ea avea ceva gologani, așa că l-a ajutat să prindă nițel cheag și cum s-a mai priceput ea să-i și administreze afacerile, și chiar și viața de acasă, i-a aranjat o firmă pe cinste. Eu știu, fiindcă am fost cu ei încă de la început, mi-a zis firavul. Domnișoara Amelia se pricepe grozav la afaceri, și pe urmă e și foarte de treabă, te rog să mă crezi. Și pe urmă bătrînul a mai adăugat: Ei, să fiu al dracului dacă știu de ce nu s-a căsătorit, fiindcă nu încape îndoială că ea îl iubește și el o iubește, numai că domnișoara Amelia mi-a zis odată că asta e prin faptul că la început au fost prea săraci, iar mai tîrziu prea ocupați ca să se mai gîndească la chestii dintr-astea cum ar fi căsătoria, așa că au tot dus-o așa înainte, pînă cînd deodată el a dat lovitura și s-a îmbogățit. Ei și-atunci — i-a dat înainte bătrînul — am văzut cum se îndepărtează de ea, cu toate că ea sărăcuța n-a observat) n-a băgat de seamă. Și nici nu m-am mirat cînd, acum cîțiva ani, a convins-o că e mai bine pentru ea să se retragă din afaceri și să vină să stea deoparte în casa asta izolată... La început venea și el destul de des pe-aici — zicea bătrînul — dar treptat, treptat, a tot lungit-o și a rărit și vizitele, și acum îl vedem doar din an în paște. Ei, zice majordomul, cam așa se întîmplă în viață. Adevărul e că știu și eu vreo cîteva cazuri dintr-astea. Numai că domnișoara Amelia Bodkin tot mai crede că el o iubește și că numai din cauza treburilor nu ajunge pe-aici, așa că-ți dai seama că ori nu e chiar așa deșteaptă cum pare, ori se amăgește singură. Ei, ia să-ți aduc eu niște suc de portocale, deși nu mă sfiesc să-ți spun că nu-mi pari mie omul care să bei zi de zi numai chestii dintr-astea!

Ei și acuma m-am ginit și eu prin dormitor ca să văd dacă dau cu ochii de cutia cu scrisori de care-mi vorbea domnul Jabez Tuesday, dar nu văd nicăieri o asemenea cutie. Pe

urmă, spre seară, cînd era iar în odaie domnişoara Amelia şi eu păream că moţăi, a tras sertarul de la birou şi a scos afară o cutie mare cu incrustaţii, s-a aşezat la o masă sub o lampă cu abajur, a deschis cutia şi a început să citească nişte scrisori vechi. Şi cum stătea acolo şi citea scrisorile mele şi eu o supravegheam cu coada ochiului, uneori mai zîmbea, dar deodată am văzut că i se rostogolesc nişte lăcrimioare pe obraji.

Brusc a întors capul către mine şi m-a prins cu ochii deschişi, şi am văzut-o cum a roşit şi pe urmă a rîs şi mi-a vorbit după cum urmează:

— Scrisori de dragoste de pe vremuri, a zis ea bătînd cu degetul în cutie. De la logodnicul meu de demult. Mai citesc cîte una din ele în fiecare seară. N-oi fi oare proastă şi sentimentală ca să fac una ca asta?

Mde, ce să-i zic? I-am spus domnişoarei Amelia Bodkin că de sentimentală e sentimentală, dar fireşte că nu i-am zis că e proastă de mă lasă să văd unde pune scrisorile alea, deşi fireşte că-mi făcea mare plăcere să prind pontul ăsta. I-am zis domnişoarei Amelia Bodkin că eu unul nici n-am scris vreodată o scrisoare de dragoste, nici n-am primit vreuna, şi că de fapt, măcar că am auzit de treburi dintr-astea, de văzut n-am mai văzut vreuna pînă acum, ceea ce de fapt era foarte adevărat. Atunci domnişoara Amelia Bodkin a rîs niţel şi mi-a zis după cum urmează:

— Vai de mine, dar eşti un om foarte ciudat dacă nu ştii cum arată o scrisoare de dragoste. Păi cred că am să-ţi citesc cîteva din cele mai minunate scrisori de dragoste de pe lume! Nu e nici un păcat, mi-a zis ea, fiindcă dumneata nu ştii cine le-a scris şi trebuie să stai acolo în pat şi să te gîndeşti la mine şi să-ţi închipui că nu sînt de fapt aşa de bătrînă şi urîtă cum mă vezi acum, ci foarte tînără şi poate chiar şi drăguţă.

Aşa că domnişoara Amelia Bodkin a deschis o scrisoare şi mi-a citit-o şi pe cînd citea glasul i se făcea şi mai blînd şi mai dulce, numai că nici nu se uita la scrisoare cît o citea, aşa că m-am prins că de fapt le cam ştie pe de rost. Mai mult decît atît, am mai băgat eu la cutiuţă că după părerea ei scrisoarea asta e o adevărată capodoperă, dar pentru că nu mă pricep nici cît negru sub unghie la răvaşe de dragoste, fiindcă ăsta e primul pe care l-am auzit vreodată, mă văd silit să mărturisesc că mi s-a părut cretină ca dracu.

„Iubita mea," zicea răvaşul, „mă tot gîndesc la tine cum te-am văzut ieri stînd în faţa casei în lumina puternică a soarelui care-ţi făcea părul castaniu închis să strălucească minunat, ca bronzul. Iubito," zicea, „sînt nebun după culoarea părului tău. Îmi pare aşa de bine că nu eşti blondă. Nu pot

să sufăr blondele, că au minţi de păsărică, n-au nimic în cap şi nici în inimă, decît înşelăciune. Şi mai sînt şi ţifnoase", zicea scrisoarea. „Niciodată n-am să am încredere într-o blondă, după cum n-aş avea încredere să trag după mine de coadă un taur. În viaţa mea n-am văzut o blondă care să nu fie o vacă fără haz," mai zicea. „Oricum, cele mai multe din ele nu sînt decît oxigenate. Afacerile merg mai bine. Preţurile la cîrnaţi cresc. Te iubesc acum şi de-a pururi, păpuşica mea."

Ei, mai erau şi altele mai tîmpite ca asta, dar în toate o numea logodnica mea, iubiţico, păpuşico, dragostea mea, scumpo, îngeraşule, inimioară şi mai ştiu cum, şi cîteva dintre ele spuneau că cum o să fie lucrurile după ce s-or căsători şi după cum dau eu cu presupusul astea chiar că sînt scrisorile domnului Jabez Tuesday, şi-mi intră aşa un gînd în cap că sînt dinamită curată pentru un tip care şi-a pus în gînd să dea cu piciorul unei gagici. De fapt chiar i-am zis ceva în genul ăsta domnişoarei Amelia Bodkin, că tot nu prea ştiam ce să-i zic.

— Cum adică? Ce vrei să zici? m-a întrebat.

— Păi, zic, se ştie că documente dintr-astea se pot vinde pe preţuri bune în anumite condiţii.

Acuma domnişoara Amelia Bodkin s-a uitat o clipă la mine de parcă s-ar fi întrebat ce-mi umblă prin minte şi pe urmă a clătinat din cap cu aerul că se dă bătută, a rîs şi mi-a zis următoarele:

— Mde, oricum, un lucru e sigur şi anume că scrisorile mele n-o să se vîndă niciodată pe nici un preţ, oricît de mare ar fi, şi în niciun fel de condiţii, chiar dacă le-ar dori cineva vreodată. Păi cum? Doar astea sînt comoara mea cea mai scumpă. Sînt amintirile mele din zilele cele mai fericite. De scrisorile astea nu m-aş despărţi nici pentru un milion de dolari.

Fireşte am înţeles din observaţia asta că domnul Jabez Tuesday a încheiat un tîrg foarte rentabil cu mine făgăduindu-mi zece miare pentru scrisori, dar bineînţeles că nu i-am pomenit nimic domnişoarei Amelia Bodkin, în timp ce mă uitam la ea cum îşi pune scrisorile de amor înapoi în cutia cu incrustaţii pe care o bagă la loc în sertarul biroului. I-am mulţumit că mi-a citit scrisorile şi pe urmă i-am zis noapte bună şi am pus bila pe cinci şi a doua zi am telefonat la un număr de pe strada Clinton şi le-am lăsat vorbă lui Edmund Savantul şi John Spaniolul şi Micuţul Isador să vină să mă ia de aici că m-am plictisit să mai zac în pat.

Acuma, a doua zi era sîmbătă iar cea următoare nu putea fi decît duminică şi ei au venit să mă vadă sîmbătă şi au făgăduit să revină duminică să mă ia, întrucît maşina s-a reparat

și merge ca lumea, măcar că prietenul meu de pe stradă Clinton a făcut un tărăboi cumplit pentru că i-am îndoit barele de protecție. Dar pînă să sosească ei duminică dimineață, mai înaintea lor, cu noaptea în cap, a sosit strălucitor într-o limuzină mare cît toate zilele, domnul Jabez Tuesday.

Și pe urmă, de cum a intrat în casă, pus la marele fix, cu redingotă și cu joben pe cap, odată a înșfăcat-o în brațe pe domnișoara Amelia Bodkin și a țocăit-o cu zgomot pe buze — informație pe care mi-a vîndut-o pe urmă bătrînul ăla de pare să fie majordom. De sus am putut chiar eu s-o aud pe domnișoara Amelia Bodkin plîngînd de ți se rupea inima, și pe urmă am mai deslușit și vorbele domnului Jabez Tuesday, fiindcă îi dădea tare și răspicat cu gura:

— Gata, gata, gata, Mely! zicea domnul Tuesday. Nu mai plînge așa, și mai ales nu pe vesta mea nouă de mătase albă. Haide, haide, înveselește-te și ascultă ce aranjamente am făcut ca să ne căsătorim mîine și să petrecem luna de miere la Montreal. Da, da, Mely, chiar așa, zicea domnul Tuesday, pentru mine nu exiști decît tu pe lume, fiindcă tu mă înțelegi de la A la Z. Hai mai pupă-mă o dată, Mely, și să ne așezăm să discutăm toate chestiile.

Ei, după cîte mi-au ajuns la urechi, cred că și-a primit pupătura, și trebuie să fi fost una strașnică, să-i ajungă pe o săptămînă, iar pe urmă i-am auzit sporovăind pe îndelete de una și de alta în salonașul de la parter. Într-un tîrziu am mai prins și vorbele astea ale domnului Jabez Tuesday:

— Ei, Mely, știi, zicea el, tu și cu mine sîntem doar niște oameni așa simpli și obișnuiți, fără nici un fel de mofturi și tocmai de aceea sîntem atît de potriviți unul pentru celălalt. M-am săturat pînă-n gît de oameni care se prefac a fi nobili și rafinați și care n-au o para în pungă. N-au nici un fel de maniere. Păi ce, chiar aseară mi s-a întîmplat, i-a mai zis domnul Jabez Tuesday, să mă duc în vizită la o familie dintr-asta de neam mare din New York, de le zice Scarwater, și așa tam-nesam mă trezesc că mă insultă grosolan fata lor și cît p-aci să mă dea afară în stradă. În viața mea n-am fost tratat în felul ăsta, zice. Ia, Mely, zice, mai pupă-mă o dată și pipăie-mă să vezi dacă simți cucuiul din cap.

Bineînțeles, ceva mai tîrziu domnului Jabez Tuesday i-a cam căzut falca, cînd m-a văzut pe-acolo, dar nu s-a dat de gol că m-ar cunoaște, și firește că și eu m-am făcut că nici nu-l știu, și curînd au venit Edmund Savantul și John Spaniolul și Micuțul Isador să mă ia cu mașina, așa că i-am mulțumit frumos domnișoarei Amelia Bodkin pentru toată bunătatea care a avut-o față de mine, și-am lăsat-o acolo pe pajiște să ne facă semne cu mîna împreună cu domnul Jabez Tuesday.

Și domnișoara Amelia Bodkin părea atît de fericită, cuibărindu-se la pieptul domnului Jabez Tuesday încît m-am bucurat grozav că am riscat o carte mare — de fapt în zilele noastre nici nu mai poți să cîștigi altfel — socotind că domnișoara Valerie Scarwater trebuie să fie blondă, așa că l-am trimis pe Edmund Savantul să-i citească scrisoarea domnului Tuesday în care vorbea de blonde. Dar bineînțeles că-mi pare rău că scrisoarea asta și altele care i-am zis lui Edmund Savantul să i le citească au scos-o așa tare din sărite încît s-o facă să uite că ce nobelă e ca să ajungă pînă acolo încît să-l pocnească pe domnul Jabez Tuesday la cutiuță cu pudriera ei de optișpe carate și să-i zică să se care dracului să nu-l mai vadă în viața ei.

Așa că (mi-a zis Harry Armăsarul), povestea s-a terminat de tot, numai că noi îl căutăm acuma pe judele Goldfobber ca să ne sprijine într-un proces împotriva domnului Jabez Tuesday. E adevărat că domnul Tuesday ne-a plătit alea zece miare, dar nu ne-a lăsat să mai luăm argintăria de care ne vorbise, nici măcar ceainicul ăla stil Paul Revere, de care zicea că prețuiește o avere, și de fapt cînd ne-am mai dus acum vreo cîteva seri p-acolo, pe la casa domnișoarei Amelia Bodkin ca să umflăm sus-zisele obiecte, babalîcul ăla care pare să fie lacheu sau așa ceva a descărcat ditamai pușca de vînătoare înspre noi, și în general a avut o comportare foarte nesuferită.

Așa că (zice Harry) am pornit să vedem dacă-l putem pune pe judele Goldfobber să-l dea în judecată pe domnul Jabez Tuesday pentru abuz de încredere.

Prezentare și traducere din limba engleză
de ANDREI BANTAȘ

ABONAMENTE

La revista CORESI vă puteţi abona individual, trimiţînd prin mandat poştal pe adresa revistei

Revista CORESI

2200 Braşov, B-dul 15 Noiembrie nr. 3

Cont virament: 40.72.10.11.38-B.N. Braşov

suma de 114 lei reprezentînd abonamentul pe şase luni, inclusiv taxele poştale. Menţionaţi pe talonul decupabil numele şi adresa exactă la care doriţi să vi se expedieze revista. Păstraţi recipisa.

De asemenea, se pot face abonamente colective în cadrul instituţiilor şi întreprinderilor. Difuzorii voluntari din aceste unităţi primesc rabat 1 leu pentru fiecare exemplar de revistă. Ei vor trebui să comunice redacţiei, la adresa de mai sus, numărul de abonamente, adresa la care urmează să fie expediat coletul şi, de asemeni, să remită prin mandat poştal, cu anticipaţie, costul integral pentru minimum 50 de abonamente. Preţul unui abonament pe şase luni este, în acest caz, 90 lei.

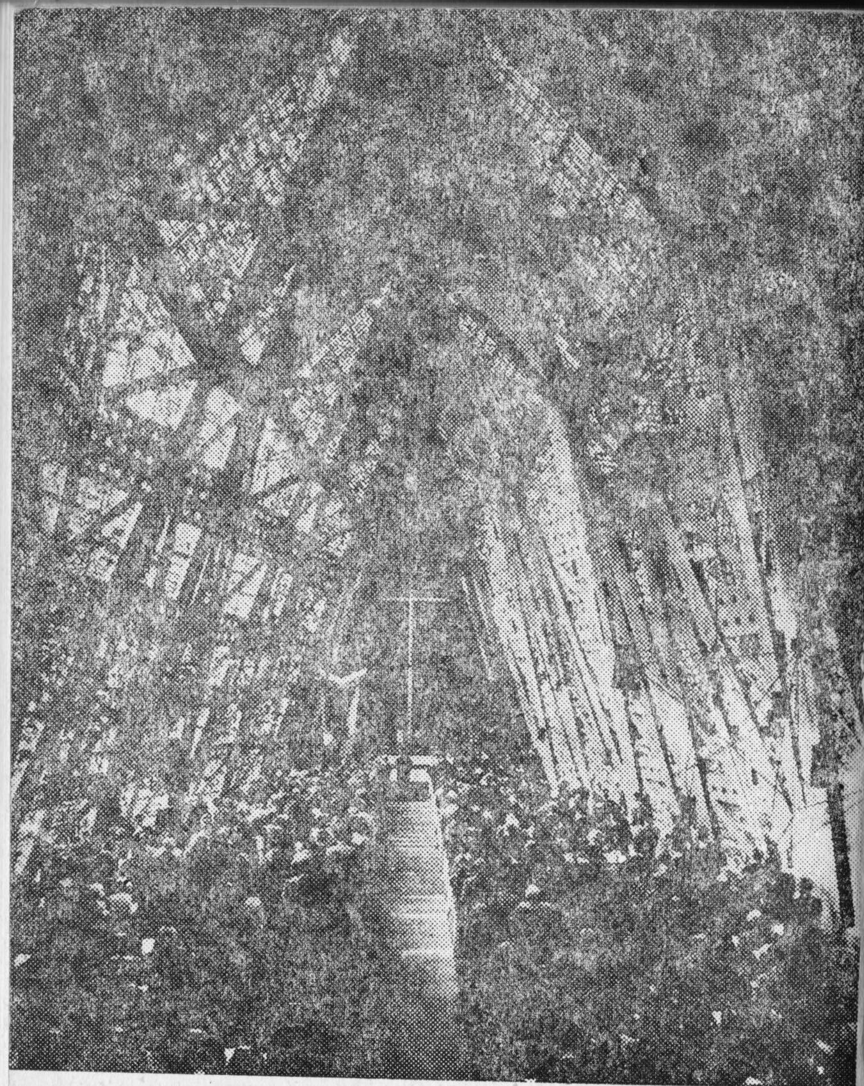
Rugăm nu folosiţi mandatul telegrafic. Cei care totuşi au trimis bani redacţiei prin mandat telegrafic sînt rugaţi să comunice de urgenţă adresele lor întrucît pe cuponul telegrafic nu figurează adresa expeditorului.

*

Toţi abonaţii revistei CORESI participă din oficiu (avînd ca număr de ordine numărul de înscriere în ***registrul*** *de abonamente) la o tragere la sorţi anuală cu premii în cărţi româneşti şi străine. Fiecare al zecelea număr este cîştigător. Tragerea va avea loc în şedinţă* ***publică*** *anunţată din vreme prin presă.*

*

Redacţia cere scuze pentru întîrzierea cauzată exclusiv de aglomerarea din tipografie.

Editor: DANIEL DRĂGAN

23 lei